62/Sant Jordi

C U C

REVISTA DEL COL·LEGI ESCORIAL DE VIC / JOCS FLORALS / ABRIL 2016

Un any més, us fem a mans la revista EL CUC per donar a conèixer els premis guanyadors dels Jocs Florals de l'escola. El CUC es publica, anualment, en dos formats: en paper, per als guanyadors dels premis, i en format digital, per a tota l'escola. El trobareu, sempre, a la pàgina web de l'escola: www.escorialvic.cat

La tradició de celebrar els Jocs Florals a l'Escorial es remunta a mitjan dècada de 1970 del segle passat i va néixer amb la voluntat de renovar, cada any, l'estima per la cultura i la llengua catalanes. D'aquesta manera, l'escola recorda la llarga tradició catalana de celebrar una competició literària que es remunta a l'edat mitjana i que va prendre nova volada en el segle XIX. Estimar la llengua i afavorir-ne l'expressió a través de contes, rondalles, poemes o textos és l'objectiu anual dels Jocs Florals.

Des d'aquesta pàgina d'Editorial, volem agrair la participació de tots els alumnes en els Jocs i, a la vegada, felicitar els guanyadors, tot publicant-ne els treballs. Agraïm, també, la tasca del Jurat, coordinat per la M. Àngels Verdaguer i format pels mestres Marta Codinach d'Infantil, Maria Molas de Primària i les professores Sílvia Baquero i Margarida Casanovas de Secundària/Batxillerat. També als alumnes de tercer de Secundària: Ferran Hernández, Nell Aguilar, Joana Escabia i Emma Escobar, de quart de Secundària: Laura Garcia, Jana Luscher, Eraime Puig, Bruna Autet, Marina Ruiz i Xènia Sellés, i de Batxillerat: Núria Antonell, Edna Buxaderas i Elagi Josep.

Ens agrada, també, d'emmarcar aquests Jocs Florals en el conjunt de propostes i d'activitats que l'escola fa al llarg de l'any entorn del treball de llengua. Són moltes les iniciatives (grups de lectura, concursos de lectura en veu alta, participació en mitjans de comunicació…) a totes les edats escolars que volen promoure la capacitat de llegir, de comunicar i d'expressar les idees i els pensaments. Aquest és el gran objectiu del treball de la llengua a l'escola.

Gràcies a tots per participar-hi i felicitats als guanyadors!

Vic, 27 d'abril de 2016
Diada de la Mare de Déu de Montserrat

L'Equip de Direcció

Imatge portada: Laia Lopez 2n. ESO C
Imatge contra: Elena Ginebra de 2n ESO
Edita: Col·legi Escorial de Vic, carrer Santa Joaquima de Vedruna número 6 de Vic.
Equip de redacció i edició de la revista: Comissió de Biblioteca
Impressió: Gràfiques Diac, ronda de Francesc Camprodon número 2 de Vic. Dipòsit legal: B-28417-2007.

EDITORIAL	ÍNDEX GENERAL 03	P3 INFANTIL 05
P4 INFANTIL 12	P5 INFANTIL 21	1r PRIMÀRIA 31
2n PRIMÀRIA 40	3r PRIMÀRIA 49	4t PRIMÀRIA 62
5è PRIMÀRIA 71	6è PRIMÀRIA 74	1r ESO 78
2n ESO 84	3r ESO 89	4t ESO 96
1r BATXILLERAT 109	2n BATXILLERAT 104	

INFANTIL P3 A

Curs: P3 A
David Guzman

L'aneguet lleig que ha sortit de l'ou.

INFANTIL P3 A

Curs: P3 A
Queralt Mil

L'aneguet lleig i la seva família al camp. A sobre, el sol, un núvol, la pluja i l'arc de Sant Martí.

INFANTIL P3 A

Curs: P3 A
Jana crosas

L'aneguet lleig a la bassa i els ous de la mare ànega.

INFANTIL P3 B

Curs: P3 B
Martina Amblàs

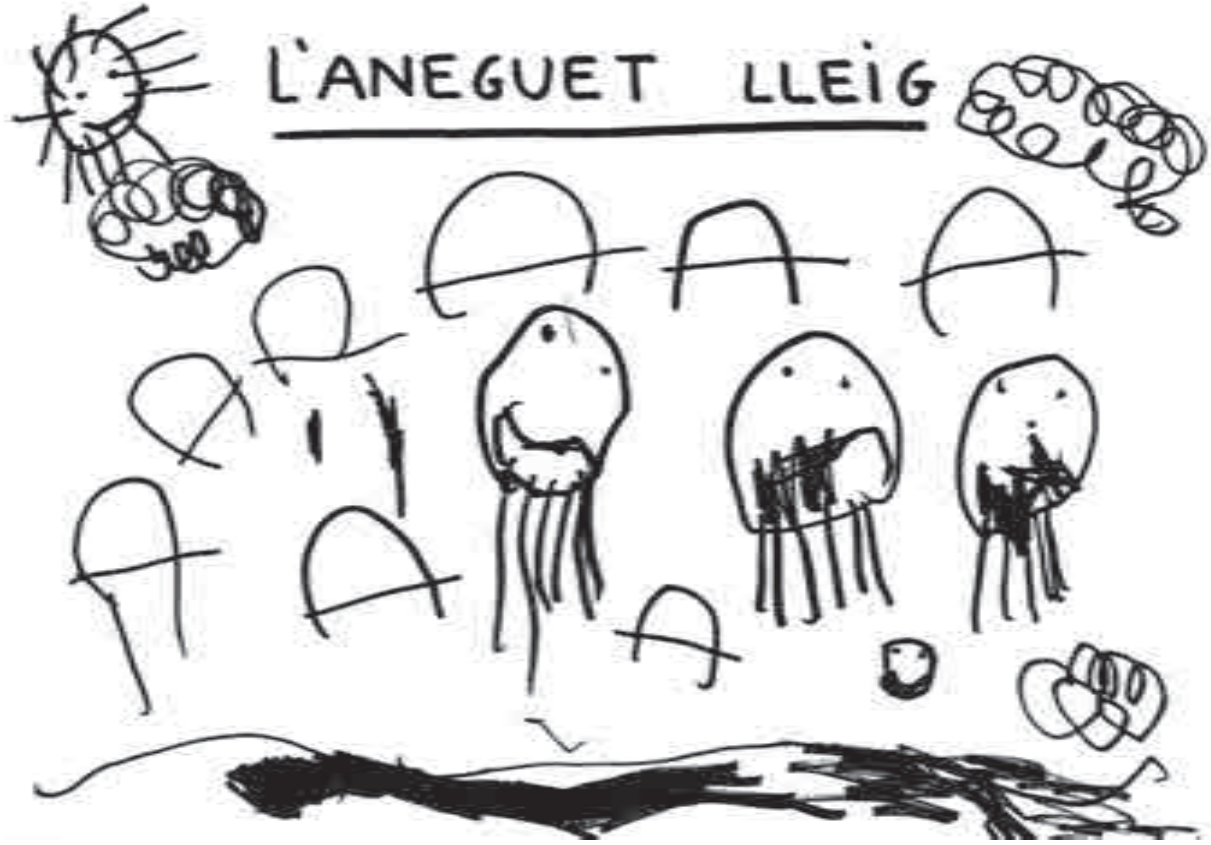

Els aneguets i l'ànec lleig que es converteix en cigne.

INFANTIL P3 B

Curs: P3 B
Alba Hernández

L'ANEGUET LLEIG

La mare ànega i els seus fills.

INFANTIL P3 B

Curs: P3 B
Núria González

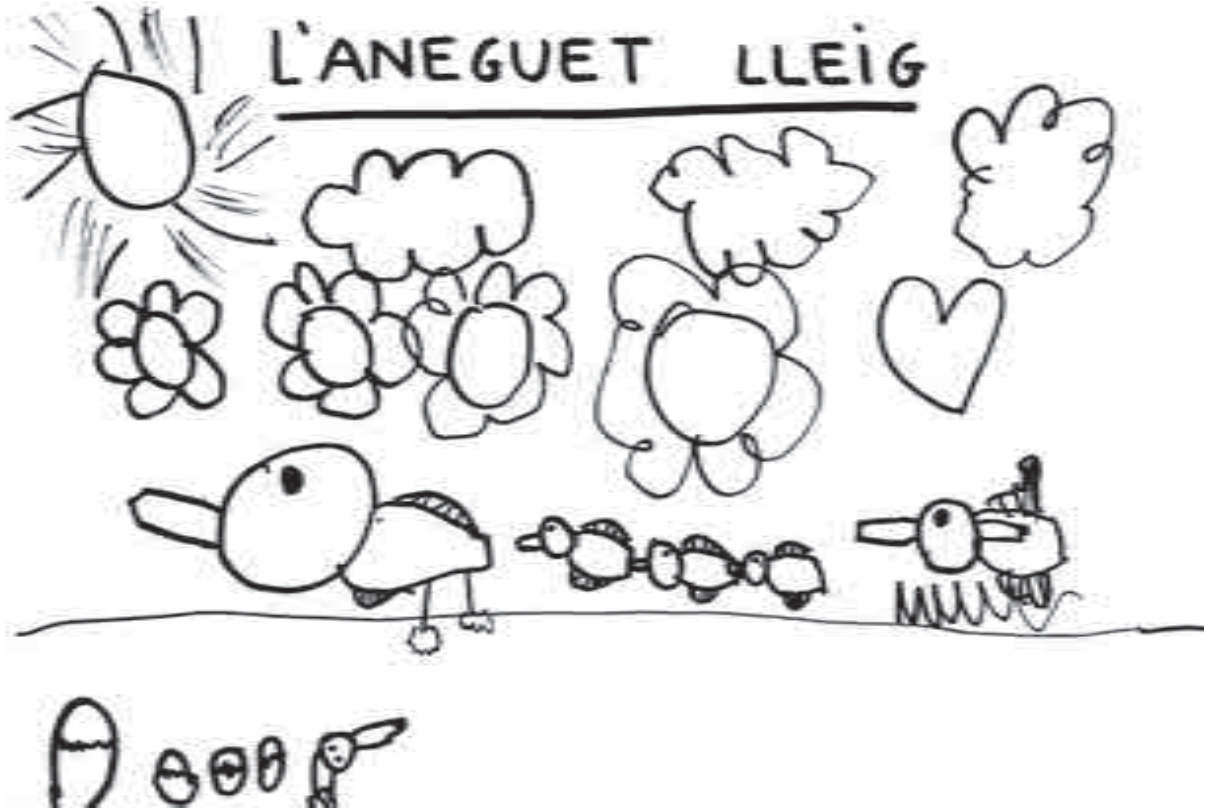

Els ous, l'aneguet lleig, la mama ànega, el lloc on hi havia l'aneguet lleig, floretes, cors i núvols.

INFANTIL P3 C

Curs: P3 C
Mariona Olmos

He dibuixat la mare, l'aneguet lleig i els fillets.

INFANTIL P3 C

Curs: P3 C
Carla Mascareña

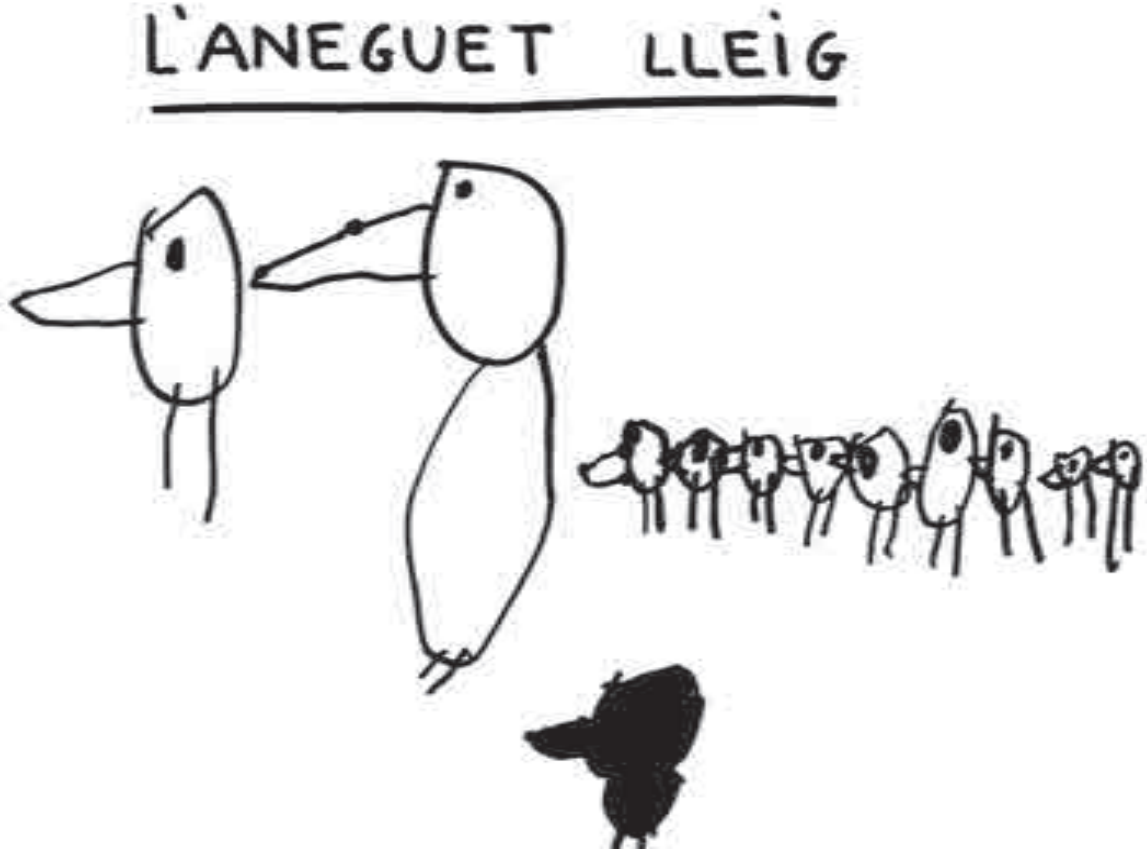

He dibuixat la mama, els fills i l'aneguet lleig.

INFANTIL P3 C

Curs: P3 C
Estela Mengibar

L'ANEGUET LLEIG

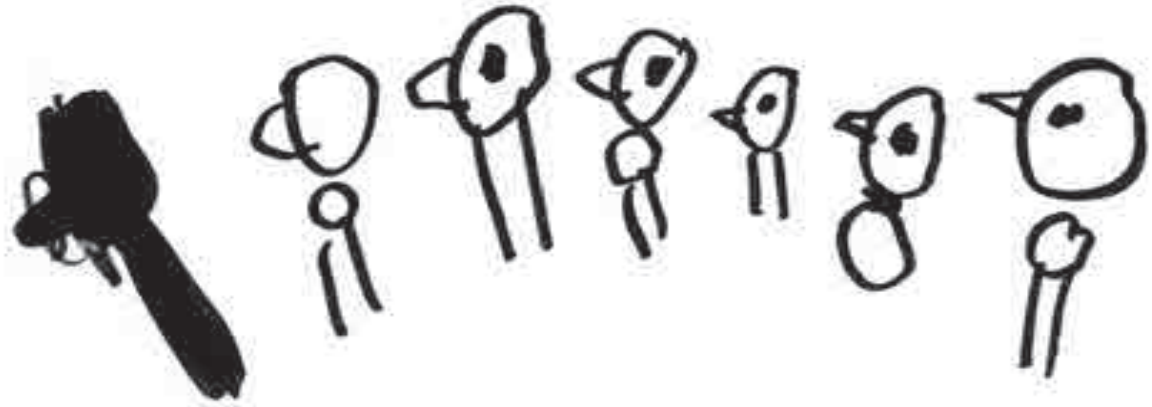

He dibuixat l'aneguet lleig i els fills.

INFANTIL P4 A

Curs: P4 A
Clara Luján

El soldadet quan viatja amb una barca i després quan està al foc amb la ballarina.

INFANTIL P4 A

Curs: P4 A
Clara Garolera

Estan el foc i la ballarina va amb el soldadet perquè cauen junts, perquè estan enamorats i es miren.

INFANTIL P4 A

Curs: P4 A
Cristina Roca

He dibuixat moltes coses, quan el soldadet cau de la finestra, quan cau a la claveguera, quan la mare compra el peix, quan es crema amb la ballarina i tot això.

INFANTIL P4 B

Curs: P4 B
Ayoube el Marnissi

El soldadet de plom està al barco.

INFANTIL P4 B

Curs: P4 B
Bruna Tualega

La ballarina i el peix que es vol menjar el soldadet de plom.

INFANTIL P4 B

Curs: P4 B
Sira Armengol

La ballarina i el soldadet de plom.

INFANTIL P4 C

Curs: P4 C
Berta Riera

El soldadet dalt de la barca, viu feliç amb la ballarina.

INFANTIL P4 C

Curs: P4 C
Queralt Rovira

El soldadet està dins del vaixell, plou i el soldadet va amb el vaixell. El peix es vol menjar el soldadet.

INFANTIL P4 C

Curs: P4 C
Hilary Andersen

La ballarina cau al foc i el soldadet la salva. El cor que li regala el soldadet a la ballarina.

INFANTIL P5 A

Curs: P5 A
Queralt Colom

El llit amb el pèsol i el príncep i la princesa que es casen.

INFANTIL P5 A

Curs: P5 A
Berta Prat

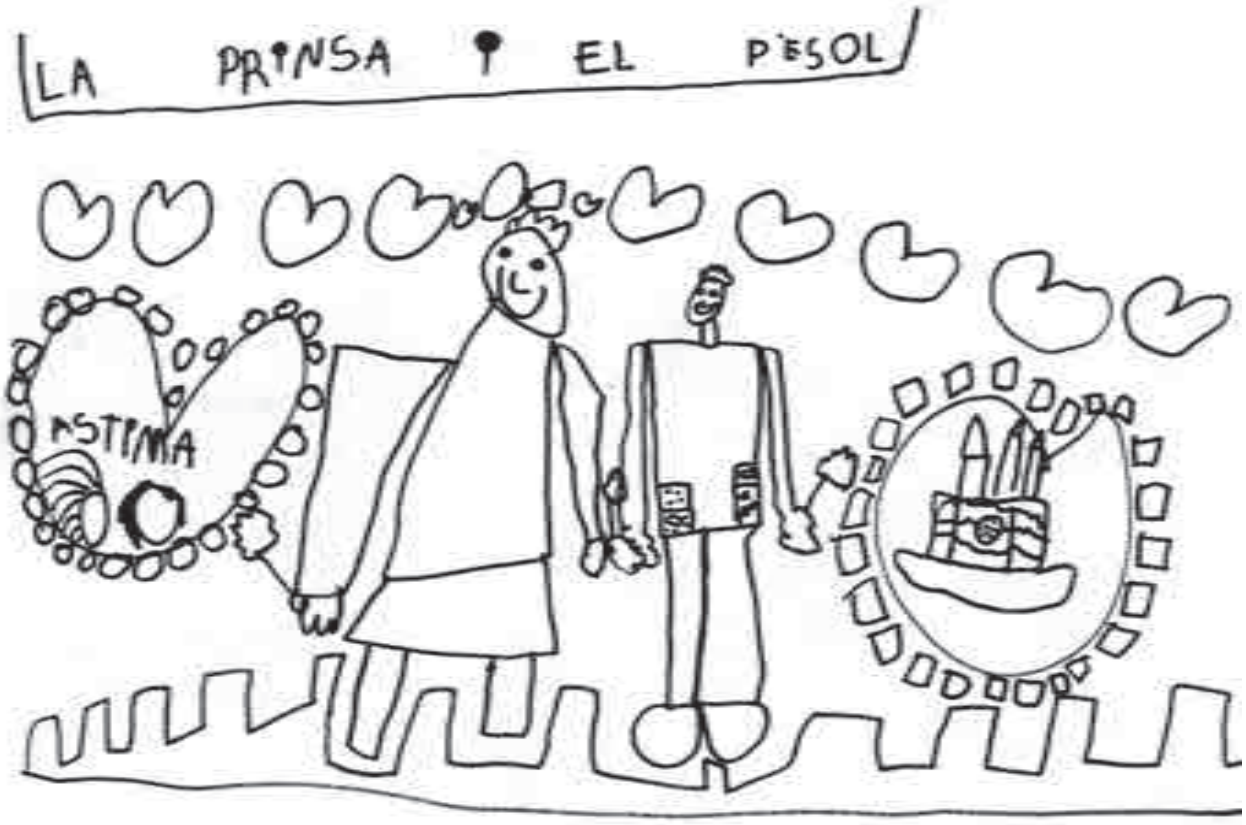

El castell, el casament i molt d'amor.

INFANTIL P5 A

Curs: P5 A
Jan Rebés

He dibuixat el llit amb el pèsol, molts cors i el príncep i la princesa agafats de la mà.

INFANTIL P5 B

Curs: P5 B
Mariona Bertran

LA PRINCESA I EL PÈSOL

El príncep i la princesa vivien en un castell. La princesa va trobar un pèsol a sota el matalàs.

INFANTIL P5 B

Curs: P5 B
Sergi Carrera

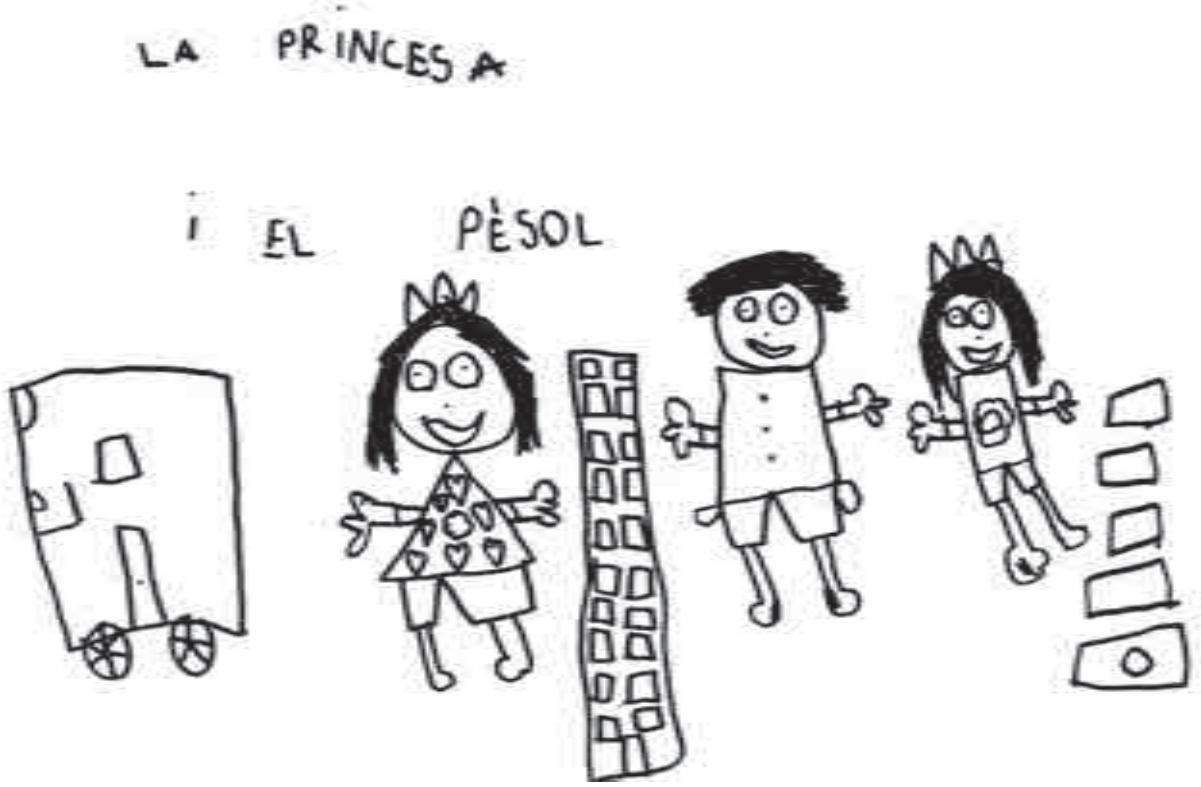

El príncep vivia en un castell i es va casar amb la princesa. Tenien una carrossa. La princesa tenia un pèsol a sota el matalàs i no podia dormir bé.

INFANTIL P5 B

Curs: P5 B
Laia Mondó

La princesa es va casar amb el príncep i tenien una carrossa. La princesa tenia un pèsol a sota el matalàs i dormia molt malament.

INFANTIL P5 C

Curs: P5 C
Clara Vilarrassa

La princesa entra dins del castell amb la tempesta que fa a fora. Hi ha princeses lletges que no agraden al príncep. La princesa bona troba el pèsol que li fa mal a l'esquena.

INFANTIL P5 C

Curs: P5 C
Nit Colom

La reina li posa un pèsol per veure si era una princesa de veritat. El pèsol li fa mal a l'esquena i la princesa no pot dormir i el príncep es casa amb ella.

INFANTIL P5 C

Curs: P5 C
Queralt Espadaler

La princesa i el príncep s'han casat. El príncep volia una princesa de veritat i no la trobava.

30

INFANTIL 1r A

Pseudònim: L'ós blanc
Curs: 1r A
Carla Sanz

pseudònim l'ós blanc

El gat i el gos i l'home

Hi havia una vegada un
gat i un gos que es
van perdre a París.
I l' home va cridar: cridan
gos gat a on estau?
I el gos i el gat es van
trobar a una sanyera i
els va demanar que us
pasa? esque ens em pardut
i la sanyora li va dir
na us preocuquetrucare
a la palisia i els va trucar
a m. el mobil i va venir
la palisia i es van
trubar i estavan tan
contens i sen van anar
a casa i conta contat
a cet gos i a cet gat a cet conte
za Cabat

31

PRIMÀRIA
1r A

Pseudònim: Vic
Curs: 1r A
Marc Sadurní

pseudònim VIC

Estrella i lluna

Una vegada ja molts anys una estrella i una lluna i la estrella es va apropar a la lluna i també es va apropar a la estrella pro bon Xica i estaba apunt de sorti el sol i va sortir el sol tote la nit es llevava els bons amics i tots els pors dels amics tota la gent i el sol cada cop brillaba mes i el sol va veura la lluna que ja sortia i el sol va anat al nao por alla agon surt i conte contat ja va acabat!

PRIMÀRIA
1r A

Pseudònim: Rosa
Curs: 1r A
Sira Moraleda

pseudònim Rosa

perdut el bosc

Hi hauria una vegada un nen que es
deia pau que vivia amb els seus pares.
i vivia a Vic i un dia van anar
al bosc i en pau va dir mara puc
anar a jugar la mara va dir si.
pro no baris lluny en pau va dir
bale mare en pau va jugar i decop
va trubaun abres de color negre.
i es va acusta i decop es va
perdra al bosc i va pasar 5 minus.
els seus peres van buscarlu per
tota reu la es van cansa pro no pudon
rendi la mara va busca paria
i el para me i dacop es va perdra
ia mara prael pare va trere en pau
i tambe la mara i tos van mare a cas
salius i pardsus i conta
cuntat aquet conta ia sacque bat

PRIMÀRIA
1r B

Pseudònim: La Nay
Curs: 1r B
Núria Anfruns

pseudònim La Nay

LA GRANJA I EL BROIXOT MALBAT

Hi Havia una vegada una granjera i un granjer que vivian a la granja. Un dia va venir el broixot Carot. El broixot sempra robava els animals però aquell dia va robar el granjer.
La granjera es va posar a plorar, pobra granjera, estava molt trista. Va agafa el cavall i el va anar a busca bén rapit.
La granjera va buscar, buscar i buscar i el final va arribar al castell del broixot Carot. Alla hi havia el granjer i el broixot va atrapar a la granjera. Els tania a tots dos lligats perque no sascapesin mai.
La familia els va trobar a faltar. El broixot estava molt content perque els tenia amb ell.

PRIMÀRIA
1r B

Pseudònim: Legos
Curs: 1r B
Pau Simó

pseudònim: Legos

EL CASTELL ENCANTAT

Hi Havia una vegada un castell encantat ple de fantasmes lladragots voltan pel castell. El cap de 6 meses van vindre 8 fantasmes policies amb unes espiradores molt potens i especials perquè els volien xupar. Numes un es va poder salvar, els altres van morir. El cap de vuit meses uns fantasmes molt grans els van poder derrotar i van poder fer que aquell castell no tingués les destroses que van fer.
El castell no va tindre mai mes fantasmes.

PRIMÀRIA
1r B

Pseudònim: La poma
Curs: 1r B
Achraf Amazian

pseudònim La poma

EL CAVALLER I LA PRINSESA

Hi havia una vegada una prinsesa i un cavaller amb un cavall molt tranquil. Estavan caminant pel bosc i es van trubar un Drac amb foc que estaba molt anfadat.
El Drac es va menjar a la prinsesa.
La familla de la prinsesa la van trobar molt a faltar, pero al Drac es va trobar molt tip.

PRIMÀRIA
1r C

Pseudònim: Turquesa
Curs: 1r C
Duna Valls

pseudònim turquesa

El pop de la felisitat

Hi havia una vegada...
dos nens que estaven
ha la classe hi la mestra els
va esplicar un conte.
el pop de la felisitat
era un pop que cuan una
persona estava trista ell
surtia de laigua i caminava
fins aquella persona.
la persona no el podia veure.
i ell san duia la pena hi ell
podia surti de laigua i respi-
rar i es deia lolt i els seus
amics pops sanreien dell per
que no sabia jugar ha futbol.
Però ells no sabien que
ell tania puders magics.

PRIMÀRIA 1r C

Pseudònim: Posterior
Curs: 1r C
Àlex Valero

pseudònim posterior

L'aniversari

Hi havia una vegada...
un nen ceva el seu cumpleanys
i preparaben la festa, era de
cavalls. la festa era de l'Alx
i cumenssaben a veni els cumpanys iavia
en Biel, en Joel, l'Ariol, en Marc i en Toni
van comanza a puja als cavalls va pasa.
una hora han ana a brena despres
han ana a juga amb els cavalls
i han cumensa a fe un partit pro
abans de fe el partit analan donan
els regals i li van regalar
una pilota i amb la pilota van fe el partit
anaven 7-6 i han para de juga i han
ana a menja el pastis. fi

PRIMÀRIA
1r C

Pseudònim: Violeta
Curs: 1r C
Arlet Jimenez

pseudònim violeta

el dofí

Hi havia una vegada
un mar que hi havia un
dofí i Jugava amb una
pilota rosa i Despres dos
nens van anar al mar
i van trova el dofí i van
Jugar amb ell, els dos nens
es deien Eloi i Arlet i Despres
van turna a casa els dos
nens i Despres van sopar
i van manja sopa una
truita i per postres van
manja maduixes.

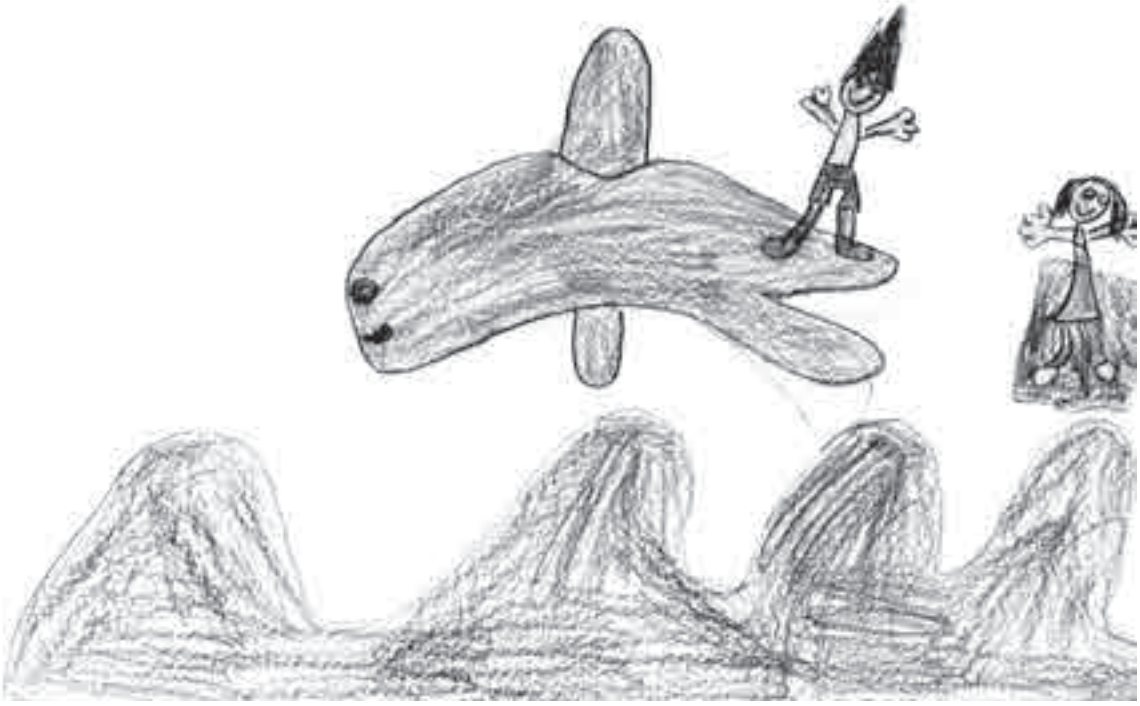

PRIMÀRIA
2n A

Premi: Flor natural
Pseudònim: Fada de l'aigua
Curs: 2n A
Jana Seguranyes

AIXÒ ÉS EL CONTE DE SANT JORDI?

Hi havia una vegada un rei, una reina, una princesa i un cavaller. Un dia un gran drac va atacar el castell, el cavaller tenia por i deia: un drac, un drac, ai que se'm menjarà!
La princesa surt del castell amb una espasa i lluita amb el drac. Llavors el rei surt el balcó i diu: ei, si això ma va així!
Llavors el cavaller diu a la princesa: dona'm l'espasa ara mateix, tu ets una princesa i jo sóc un cavaller. I la princesa diu: però cada any hem de fer el mateix?
I així va ser com el cavaller va matar el drac i una rosa a la princesa va donar.
I vet aquí un gos i vet aquí un gat aquest conte s'ha acabat

PRIMÀRIA 2n A

Pseudònim: El carter despistat
Curs: 2n A
Jaume Casas

LA ZEBRA SENSE RATLLES

Hi havia una vegada una zebra que un dia va perdre les ratlles. Des d'aquell dia sempre les buscava va passar un dia, un altre i no les trobava. Al cap d'un temps li va dir al seu pare: Pare has vist les meves ratlles? El pare va anar a l'habitació i va començar a buscar, al cap d'una hora va dir: i fill però dins el llit crec que quan t'has llevat t'han caigut i dins el llit s'han quedat i conte contat ja va acabat

PRIMÀRIA 2n A

Pseudònim: Repunsel
Curs: 2n A
Cindy Caicedo

M'AGRADA PINTAR

Hi havia una vegada una nena que es déu Marioma, li agradava pintar i sempre pintava fes, muntanyes i princeses. Els seus pares li deien Marioma em faràs un quadre? Sí déu la Marioma i llavors li deien em faràs una quadre? Sí déu la Marioma.

La Marioma es va fer famosa i llavors encara més. Tot el món li demanava que li pintés un quadre.

I conti contat aquest conte s'ha acabat

PRIMÀRIA
2n B

Pseudònim: Mslaoa
Curs: 2n B
Laura Santanera

EL COLOR DE LES FLORS

Les flors tenen un color tan bonic, amb elles m'inspiro, les puc olorar, puc respirar, saltar i gaudir del seu bonic color que tenen.
A ira pur, amb elles puc estar tranquila, quan el sol les enlluerna quedo merevellada, em sento una princesa en un bany relexant, és una marevella.

PRIMÀRIA 2n B

Pseudònim: Senyeré
Curs: 2n B
Zoel Albareda

La primavera

La primavera és una època de llum. Surten les flors i les plantes. Els ocells canten tot rodant i fan arribar la primavera. A la primavera els nens jueguen a la natura. La natura si la estimem serà un gran tresor com els dels pirates. Els mars i els rius són a la natura! Els fruits i els arbres surten, la collita surt i els llocs arriba el bon temps. La natura és molt divertida i agradada molt.

PRIMÀRIA
2n B

Pseudònim: El gosset
Curs: 2n B
Ferran Pujol

ELS ANIMALS FELIÇOS

Hi havia una vegada un gatet que estava al bosc amb els seus amics els animals del bosc, jugaben molt i un bon dia el seu amic el Teixó va anar a buscar menjar per tots els seus amics els animals del bosc i de sobte el Teixó va sentir un soroll i es va amagar en un forat que hi havia per allà a prop. Feia molt de silenci il Teixó volia sentir un altre cop aquell soroll i el va tornar a sentir un altre cop. El soroll que sentia el Teixó era un Linx i el Linx va sentir l'olor del teixó i el linx volia menjar el Teixó, el Teixó va cridar ajuda els seus amics i ho van sentir i tots el van venir ajudar-lo i el Linx ja hem va anar i van decidir tots que tot ho farien junts i des de aquell dia van ser molt feliços

PRIMÀRIA 2n C

Pseudònim: Adis Abeva
Curs: 2n C
Guiu Català

EL POBLE DEL REVÉS

Fa molts i molts anys va passar això en un poblet del revés. Tothom estava del revés: caminaven pel cel, les cases volaven...
Va arribar un estranger i va trobar impressionant que la gent volava.
Va decidir aprendre i que anaria al'escola.
Al cap d'uns anys ja ho dominava.
Va tornar a la seva ciutat i els hi va ensenyar als seus amics. Des d'aquell dia ja hi ha dos llocs del planeta on la gent vola.

PRIMÀRIA
2n C

Pseudònim: Drac bou tort
Curs: 2n C
Martí Bou

El drac

Hi havia una vegada un drac que vivia als núvols i no tenia ximes ni alas per volar! Però aquest drac tenia alas per planejar i aquet drac baixava a comprar. Ls deveien preguntar com pujava. tenia un amic que podia volar i l' ajudava a pujar. A aquet drac li era igual que els dracs pugessin volar, ell no era envejós.

PRIMÀRIA
2n C

Pseudònim: Pingüí
Curs: 2n C
Hug Grau

En quim l' explorador

En quim era un explorador que li agradaven els viatges i les aventures tant que un dia va decidir anar a l' antàrtida. Va agafar un avió i va arribar va fer moltes coses. Hi havia coses de gel i un iglú. Després va anar a australia allà hi havia koalas canguris i cocodrils. Després va anar a Rússia com que era tan gran va decidir explorar Rússia. Com que estava cansat va anar a l' hotel a sopar tranquil·lament.

. . . . . .

PRIMÀRIA 3r A

Pseudònim: Lili
Curs: 3r A
Blanca Jordà

El meu Comill

Un coto' rodo', bugo'
era blanc com la neu
i amb algun tomarro' al caparro',
al sogà es volia estar.

Entre les herbes saltà
quan l'estiu va ser l'últim piu
a Vic va un an
a ser el niu.

Allà el vaig cuidar
i boleta es va tornar
quan es va ser vell va volar cap al cel
com un estel.

Fi

PRIMÀRIA
3r A

Pseudònim: Tornado de fuego
Curs: 3r A
Redouane Asbai

LA GOMA

Heus aqui que hi havia un nen que volia comprar una goma. Després la va anar a comprar i després sen va anar a cassa i va i va voler escriure un text. Una estona després es va equivocar va pensar en la goma i va intentar esborrar amb la goma. Però no volia esborrar. Pero com més hb intentava menys li sortia. Després sén va anar a comprar una segona goma. Va tornar a intentar esborrar però no podia. Es va quedar una bona estona rumiant.

-Perquè la goma no vol esborrar? Perquè?

Després sén va anar a dormir.

L'endemà tot el seu voltant era fosc i va veure les dues gomes que brillaven i les gomes van dir:

-No volem esborrar perquè ens agrada molt el que escrius. Per això no volem esborrar.

El nen ho va entendre.

I CONTE CONTAT AQUEST COTXE SHA TANCAT.

PRIMÀRIA
3r A

Pseudònim: Llibre
Curs: 3r A
Alda Garolera

L'OSSET DE PELUIX

Una vegada hi havia un nen que es deu
Miquel i volia un osset de peluix però la
mare i el pare li deien que no.
Un dia el seu avi li va regalar un osset de
peluix de color marró, a en Miquel li va encan
Una nit en Miquel va notar com si algú li tra
la galta. Va obrir els ulls i era l'osset de peluix
L'osset li va dir:
-Vine amb mi, corre! En Miquel el va se
i va obrir un portal màgic.
En Miquel hi va entrar i va anar a parar a
una terra màgica plena de colors. L'osset
el va portar a un arbre tot gris:
l'osset va xiular i va aparèixer una fulla grand
li va dir:
-Puja! I hi va pujar i va anar a parar a
un lloc magnífic a on tot eren joguines
i hi havia un tren de joguina que li va dir:
-Hola! Em dic Tutu, i tu?
-Jo em dic Miquel
-Corre! -Va dir l'osset- Que hem de marx
cap a casa- OOOH!!- va esbufegar en M
-No patiràs demà tornarem

52

PRIMÀRIA
3r B

Pseudònim: Cristina Rubió Cest
Curs: 3r B
Miquel Lupiañez

EL VIATGE DEL PETIT GOSSET SIRIUS

Hi ha aquí que una vegada hi havia una petita casa al costat del riu. Hi vivia un gos i una gosa que esperaren que els seus fills neixin tenen molts camps per poder menjar. Van passar 2 dies i els gossets ja van nascut. El Pare gos diu tot illusionat. Et diré Agus i a tu Aroa.
-Mira! Aquest es dirà Sirius. Diu la mare també tot illusionada. Es van anar fent grans ja tenien 2 anys menys en Sirius que en tenia 1 any i mig. Era de nit i en Sirius no podia dormir. El pare el va sentir i li diu.
-Vols anar a passejar fins que es faci de dia? I en Sirius va dir -vale.
Era de dia i va començar a ploure. Es van despertar els 2 i van veure que el riu pujava i s'estava inundant tot. I els va agafar el riu. I cridaren molt espantats mentre els arrossegava el riu -Ajuda!! Ajuda!!

Van acabar parant a una espècie de
Caleta. Quan en Sirius es va despertar
va veure el seu pare mort i ell estava
ferit. Estava intentant fugir fins que
ha va aconseguir. Anava i anava camin-
ant per intentar trobar el camí
a casa. Però estava molt sola, fins que
anava cridant: - Que hi ha algú que em
Pugi ajudar!? Ajudeu-me estic ferit i sol!!
El Pobre Sirius es va estirar a descansar
fins que va veure una cosa negra. Però
es va adormir. Era una mula que es deia
Fanalota. En Sirius es va despertar
i comença a dir: - On estic? on estic!?
i una veueta fina diu - Estas en una
Cabana amb mi que sóc la Mula Fanalota.
- Estic intentant trobar el camí a casa
diu en Sirius mig plorant
- tranquil·la ja t'ajudaré, però primer
em de curarte. - Contesta la Mula amb
aquella veueta tan fina.
- Vale estic d'acord - diu en Sirius una
mica estranyat

-Vinga comencem el camí dic la Mula Fanalta.
-Mira estem arribant. Si seguiries aquest camí arribaries a casa. dic la Mula
-Gracies. Molts ajudat molt. - dic en Sirius molt alegre
-Mama, germanets!!! estic aqui!!! dic en Sirius tot illusionat.
i la mare comença a dir tot illusionada
-Estas bé!? que t'ha passat.
-T'ha atrapat tot.
Hi van seguir feliços mentrent amics!!!

PRIMÀRIA
3r B

Pseudònim: Marieta
Curs: 3r B
Júlia Vila

LES TRES FADES

Vet aquí una vegada en un bosc hi
veieren uner fades. Una fada es deia
Amor que era de color rosa una altre es
deia Calma que era de color verd i la
ultima es deia Alegria que era de color
groc. Totes veieren en una casita. Un matí es
van despertar i la Alegria no hi era.
Resulte que estava a caller flors. I
l'Amor mentres la buscaben anaren
buscant maria La Calma estaves ren
relaxada. La Alegria es va cansar i ren
anar a casa I la Amor i la Calma
s'anaren allunyan de casa i anaren pujant
a la muntanya. Mentres que hi anaren
les va agafar un agre a la Calma i
a la Amor.
—Atine una idea! — diu l'Amor podem fer
servir els nostres poders mágics. Poder de
calma! Diu la calma. I li agre es va
calmar i despres l'Amor va dir:

poder d'amor! Diu l'Amor i l'agre

es va enamorar de les fades i com que
eren molt ràpides van escapar-se de l'
ogre i van anar cap a casa.
Van sopar i s'en van anar el llit.
Quan van anar el llit van notar com
un llamp van treure la manta del llit i
van trobar la Alegria
I aquest conte ja he dit es per mi el mes
eixerit, i aquest conte que un conta es
per el més espavilat.

FIIII

PRIMÀRIA
3r B

Pseudònim: Colònia
Curs: 3r B
Arnau Sabata

Els diners que parlaven

Fa molt de temps, quan els pesos bolaven i els ocells nedaven en una casa i vivia una família molt coneguda.
La família per sobreviure havia de menjar del que plantaven.
El pare era un alquimista que li pagaven molt poc al mes.
La mare era mestressa de casa.
El fill anaba a la universitat i els pare els costava pagarla.
A la mare sebia caiguet malalta.
Un dia que el pare tornava de la feina li va caure un elixir molt potent a la sebra poca però ningu sen va adonar.
L'anècdota es van trobar la casa al rebes quien a trobar.
tothom es pensava que havien entrat a robar.
Però primer no havien agafat res i segon eren molt pobres.
El cap de tres setmanes llaurant es van trobar amb unes monedes que es mobien i els van preguntar que feien i els van respondre:
- Destroçem coses perquè ens han separat dels nostres amics i familiars - van dir els diners.

Ostres ho sento molt! Ara li vaig a dir a al meu cap
que no vull que ém pagui pagui més amb moneda i ell ho vam fer

I tots vam ser feliços i vam menjar oniqs.
I conte contat ja ho he acabat

FI

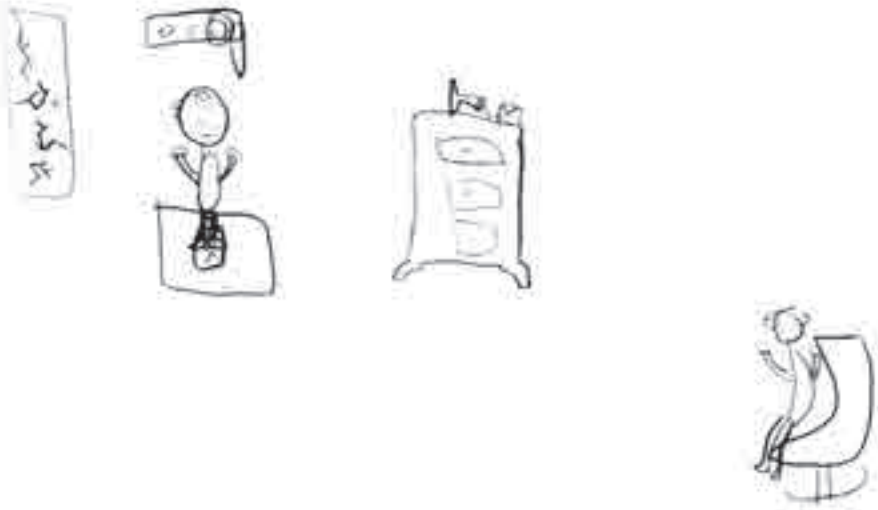

PRIMÀRIA
3r C

Pseudònim: Glaçada
Curs: 3r C
Elena Oliva

LES FADES DELS COLORS

Ningú sap a on hi ha una vall,
La Vall de l'Arc de sant Martí que és
On vivien les fades dels colors
Les fades dels colors són unes fades que cada
una té un color preferit que ho tenen tot d'aquell
color. Una nit va venir la Negrota, la bruixa dolenta.
Amb un cop de vareta va fer desaparèixer els colors
Quan la Lleta, la fada lila es va despertar i ho
va veure tot gris es va posar a plorar i amb
els plors va despertar les altres. Les altres
van sortir de les seves cases plorant desesperadament
Es van reunir totes per trobar una solució.
La Verdeta va tenir idea. Van decidir pintar-ho.
Quan va estar tot pintat es va posar a ploure
i va marxar tota la pintura.
La Taronjeta la més sàbia, va tenir una idea
una idea; ajuntar els poders de totes les fades.
Quan ho van provar van quedar parades.
De mica en mica es va anar acolorint tot.
La Negrota es va enrabiar tant que ho va tornar
mai més i les fades van viure felices durant tota la
seva vida.

PRIMÀRIA 3r C

Pseudònim: Genial
Curs: 3r C
Dídac Morató

EL NUS QUE NO ES PODIA DESFORDAR

Hi havia una vegada un nen que es deia Oriol que es va cordar una sabata molt forta. Quan va tornar se la volia treure la sabata sense descordar-la però no va poder perquè li anaven massa petites. Després va intentar de pensar algú però no va trobar res de bo. Després va haver d'anar amb la sabata posada. Però va pensar de trencar-lo però era massa fort i no d'va poder trencar. Va intentar-ho amb unes estisores però no li va servir de res. Van passar hores perquè l'Oriol va recordar que els seus pares l'hi havien regalat unes estisores especials per tallar nuses forts. Les va intentar buscar, van passar dues hores i encara no les havia trobat, va passar un dia i tampoc. Finalment va mirar al traster del seu garatge i....
De sobte les va veure a la banda dreta a dalt de tot d'una capsa i va fer salts d'alegria, va pujar ràpidament a casa i...
Va poder descordar el seu nus tant fort! Despres l'Oriol es va treure la sabata i la va deixar a terra, va deixar les estisores especials el traster on les va trobar. I després va anar a dinar molt content. I si algun dia tornés a passar tornarà a fer servir les estisores especials.

PRIMÀRIA
3r C

Pseudònim: La pilota
Curs: 3r C
Miquel Calahorro

El Petit drac

Hi havia una vegada un drac petit que vivia a la cova dels draces. A la cova hi quedaven 12 draces perquè hi havien uns monstres dolents que matavan draces. Els draces que quedaven eren de la família d'en Hamfry el drac. I un dia van decidir ell i els seus germans Hirfry, Lodry, Trufry, Vacke, Takat, Ihdu, Lote, Rekty, Trufy, Vat i l'Amat anar a rescatar els seus pares que es deien Truk i Hortensia que estaven al castell Nifarcca on vivia el rei Salumo. El dilluns van sortir de la cova i el dijous van arribar al castell. El rei Salumo els va fiar moltes trampes. La primera va ser un laberint. Era molt difícil van tirar recte fins al final del passadís i van girar a l'esquerra i després a la dreta fins que van trobar la sortida. La segona prova era per diana jugaven contra l'esquelet tenien un intent. En Lote va tirar i va encertar al 100 i l'esquelet al 99. L'última prova era derrotar al rei Salumo. Van lluitar i en Hamfry el va tallar per la mitat i va marxar van rescatar als seus pares i van tornar a casa i conte conte que aquest conte s'ha acabat.

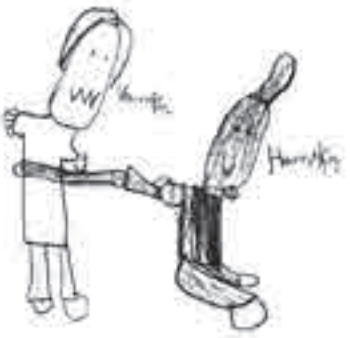

PRIMÀRIA
4t A

Pseudònim: Roure
Curs: 4t A
Aina Muñoz

EL MÓN

El món és com una pilota
rodona. No és quadrada
té aigua són els oceans
són molt gegants.

Té muntanyes són gegantines
ni ha de nevades.
Ni ha de bairates
es diuen turons
són més grans que els taurons.

També hi ha el cel
és molt més gran que un estel.
El món és molt bonic
sobretot quan brilla
a la nit.

PRIMÀRIA 4t A

Pseudònim: Selva
Curs: 4t A
Martí Monteis

EN MARTÍ A LA SELVA

Hi havia una vegada un nen que vivia a Vic, i es deia Martí. Ell sempre li agradava estar a casa tranquil, i no li agradaven gens les aventures de supervivència. Sempre que veia un canal de supervivència el treia.

Però un dia va venir el seu amic Aleix, que li agradava molt fer aventures perilloses, excursions...

Li va dir si volia anar a la selva de Brasil, perquè els pares de l'Aleix havien trobat feina a Brasil. I com que els pares de l'Aleix són aventurers com ell, van decidir fer una aventura per la selva de Brasil, amb un guia. En Martí no s'havia què dir-li, i li va dir que s'ho pensaria, i l'hi diria abans de les vacances.

Al cap d'uns dies, abans d'anar a Brasil, en Martí li va dir als seus pares si li deixaven anar amb els pares de l'Aleix, i li van dir que sí, amb la condició que es portaria bé. Quan va venir l'Aleix a casa d'ell li va dir que li deixaven anar. En Martí emocionat, però amb una mica de por, va fer les maletes i es va acomiadar dels seus pares, i va anar a casa de l'Aleix.

Allà l'esperaven la Maria i el Pere, els pares de l'Aleix
L'endemà al matí van agafar l'avió en direcció a Brasil.
Quan van arribar, abans d'anar a l'hotel van anar a
l'empresa on treballa el guia expressament, per anar a
fer una súper-excursió... Al cap de tres hores després,
van arribar a un bosc immens.
En Martí va preguntar on es trobaven, i el guia li va
dir que estaven a la selva d'Amazonas, i els perills que hi
havien. En Martí espantat es va posar a plorar. Després
l'Aleix s'hi va posar i va dir que havien de fer
alguna cosa perquè en Martí es treïes la por de sobre.
Al cap d'una estona de caminar va sortir una serp i
en Martí, cagat es va posar a plorar. L'Aleix li va fer un
cop a l'esquena dient-li que no passava res, i que
havia de lluitar. La serp va saltar a sobre d'en
Pere i en Martí s'hi va tirar a sobre d'ella com la
volques matar i la va agafar per el coll i la serp,
espantada va fugir. En Pere content va felicitar a
en Martí perquè l'havia salvat.
Hi d'aquesta manera en Martí va perdre la por dels
animals salvatges i de totes les coses.

PRIMÀRIA
4t A

Pseudònim: Rosa
Curs: 4t A
Anna Anfruns

Sant Jordi

Sant Jordi ja és aquí
i la primavera ja pot lluir!

Al col·legi fem els jocs florals
amb els contes i poemes més originals.

Roses i llibres comprem
i en els nostres estimats els hi regalem.

Una representació fem
i a tots els alumnes representem.

És divertit aquest dia
perquè està ple d'alegria.

El cavaller i la princesa es van enamorar
i de la sang una rosa li va regalar.

El rei va estar content
del cavaller valent.

Amb un cavall blanc van marxar
per anar-ho a celebrar.
Sant Jordi és especial
per tot l'Escorial
A questa historia ja s'ha acabat
i amb un poema us ho he explicat

PRIMÀRIA
4t B

Pseudònim: Bananaman
Curs: 4t B
Quim Vila

Pseudònim: Bananaman

LA MÀGIA NEGRA

De vegades penses que estàs malalt i no anar al cole és una sort brutal, però no. Jo em dic Eric i tinc una malaltia que es diu màgia negra, de moment pares estan molt preocupats perquè em quedem 2 dies de vida, i he decidit disfrutar-los al màxim.

Dia 1:

Avui he anat a l'escola quasi. Tot à dia, els pares s'han posat molt contents al veure'm, hem fet tres hores d'un taller que era un relat mes que penjaren a la classe, i una altra hora mirant vídeos de despedides que hem fet entre tots l'escola. I per acabar hem fet 2 hores extra de pati, he anat al M'donals a sopar i m'he preparat per l'activitat de demà.

Dia 2:

Els mètges em van donar un aparell per veure el cor, cada vegada estava més negre, avui hem anat amb Tirolina i de pós a esquiar a la muntanya, ens ho hem passat molt bé saludat quan vam anar a una botiga i vam veure uns quants gats de xocolata calents.

Quan vaig morir m'han vaig anar al paradís i allí es en totes les coses que em quedaven per fer s'hem van complir i en aquells instants la meva magia negra es va tornar blanca com el paper.

PRIMÀRIA
4t B

Pseudònim: Gas gas
Curs: 4t B
Júlia Gas

La Família

La família és maca,
no importa la raça.
La família és així,
tan tan com un caní.

Els pares són els responsables,
però ensagaden ens renyar a nosaltres.
Els nens són els que es discuteixen,
i també són els que creixen.

Els pares discuteixen,
i els nens una mica peteixen.
Però tot és alegre,
amb una vida perfecte.

PRIMÀRIA
4t B

Pseudònim: Amic
Curs: 4t B
Miquel Costa

EL POEMA

Del cagè, de l'amor
de l'acordió, o d'un món millor.
Del llibre, del maó
o del moco boitró.

Porta sempre un llapis a sobre,
perquè, escriu, escriu, escriu.

Del que ens envolta
també pot ser el poema
miro, miro, pensos pensos

Pot parlar de tot
d'esports, d'animals
de tot, tot, tot i tot.

El poema és la cançó,
la cançó sobre tu!

PRIMÀRIA 5è A

Pseudònim: Zeta
Curs: 5è A
Jan Roquer

Enamorats dins la gàbia

Hi havia una vegada una nena africana que estava en adopció però que ningú la volia. Pobreta, només volia que l'estimessin, no volia cromos ni baldufes, ni bales ni polseres, ella negreta, només volia ser estimada.

Fins que un dia de matinada, cansada d'aquella vida tan trista i monòtona, es va escapar de la casa d'acollida buscant una vida millor. Passant per una fira, va veure un nen blanc, que portava un cartell dins d'una gàbia que deia:

«SÓC ORFE I ESTIC EN ADOPCIÓ»

La nena, amb aquells cabells foscos i rinxolats i aquells ulls blaus com el cel que tenia el nen, es va enamorar.

Tímida com un conillet, es va acostar al nen i li va dir:

—Jo també estic en adopció— va balbucejar,— per cert, tens uns ulls molt bonics.

—Gràcies— va fer el nen.

La nena va dir decidida:

—Aniré directa al gra, m'agrades molt.

—Tu també.

La nena gairebé es desmaia. Li va obrir la porta de la gàbia i li va fer un petonàs a la galta.

—M'agradaria que fóssim «amics» tota la vida —seguia i acabava el nen.

—M'agradaria que afrontéssim tots els entrebancs de la vida junts —va dir la nena.

M'agradaria, m'agradaria, en tot un mig de m'agradaries, es va sentir tot de gent cridant i que venien cap a ells. S'havien escapat els lleons del circ de la fira!

Ells encara no sabien de què anava tot allò; però tota la gentada ja se n'havia anat cames ajudeu-me. Quan es van trobar amb els lleons, ja estaven a cinc metres d'ells. Els felins ja els havien rodejat, i la nena, boja per l'amor que sentia per aquell nen, el va protegir i defensar amb totes les seves forces.

La nena de pell fosca no era pas forta, i per això un dels lleons la va picar amb la pota del davant i la va enviar tres metres enllà.

Els animals ferotges cada cop més enfurismats s'anaven acostant al nen. La nena, encara no rendida del tot, va agafar un rampí que hi havia per allà i va fer-li una bona esgarrapada a un dels animals. Així ho va fer amb tots els lleons i, entre cops i esgarrapades, es van espantar i se'n van anar amb la cua entre les cames.

Es van fer una abraçada contents per la victòria. El nen va dir a la seva amiga:

—Has estat molt valenta —va dir amb un somriure encara amb algun esglai al cor.

La nena, en comptes de dir-li gràcies, li va fer un altre petó ben fort a la galta.

I així és com aquestes dues persones enamorades, pensant en el que havien dit, caminaven agafats de la mà allunyant-se de la fira buida per l'ensurt d'abans.

PRIMÀRIA 5è A

Pseudònim: Hawaii 5.0
Curs:5è A
Meritxell Vila

La granota egoista

Era un dia assolellat i una granota estava menjant mosques per dinar.

I de cop van trucar a la porta, la granota, va obrir i va veure una altra granota.

La granota li va dir:
—Què vols?
—Hola sóc la Nina, la teva amiga, que em podries donar quatre mosques?

I la granota li va respondre:
—No! Perquè són meves i de ningú més! Marxa!
I la Nina va començar a plorar i li va dir:
—Egoista, granota dolenta! —I va marxar.

Va passar una hora i van tornar a picar a la porta.

—Obre, sóc en Ricus. Tinc gana dona'm mosques, si us plau!

La granota va obrir:
—Per què vols menjar?
I en Ricus va dir:
—Doncs perquè ets l'única que té menjar.

I la granota enrabiada va dir a en Ricus:
—Ah sí??? Sóc l'única que té menjar? Que afortunada!! I tu Ricus vés-te'n que no et donaré menjar. I va tancar la porta.

Quan van ser les quatre de la tarda, van tornar a picar a la porta.

La granota, que ja li pujava la mosca al nas, va obrir la porta i va dir:
—Què vols? Qui ets?
I una veueta va dir:
—Sóc la Mantis, la teva amiga, dona'm menjar, si us plau!
La granota li va respondre:
—No te'n donaré! Marxa! Fuig! —I va tancar la porta.

La granota era la més egoista de tots els animals del bosc.

Cap allà les vuit del vespre, van tornar a picar la porta, i aquest cop no era un animal, sinó tres! Aquests animals eren: la Nina, en Ricus i la Mantis.

La granota va obrir, els va veure i els va dir:
—Que pesats! Marxeu!

Ells van dir:
—Hem vingut a dir-te dues coses: primera, egoista. Segona, ja no som amics teus, adéu!

Els tres amics van marxar. La granota trista va anar a veure el savi Eriçonicus.

La granota li va preguntar què podia fer per recuperar els amics…l'eriçó li va dir: «Jo ja sé que tens molt menjar, l'has de compartir». I va desaparèixer.

La granota va estar rumiant el que havia dit l'Eriçonicus, i va fer venir en Ricus, la Nina i la Mantis. Avergonyida, els va dir: perdoneu-me. Per compensar-vos compartirem el menjar.

Ells van acceptar amb la condició que sempre s'ajudarien.

MORALITAT: Comparteix les coses amb els altres. Si no comparteixes, et quedaràs sol com un mussol.

PRIMÀRIA 5è A

Pseudònim: VISCA EL BARÇA I VISCA CATALUNYA
Curs: 5è A
Ferran Bou

L'escola

Abans d'anar a l'escola,
la mare remena la cassola.
El professor passa llista,
i ens dóna una pista.

A l'hora d'esbarjo,
jugo a futbol
i marco un gol!
Llavors dic als companys:
—Alerta que marxo!
I dic adéu a l'esbarjo.

Quan toca matemàtiques,
el mestre em diu:
—Vostè de gran serà un matemàtic!
I tota la classe riu.

Llavors ens donen l'examen,
i marxo perquè he d'anar al certamen.
Un cop allà
m'imagino qui guanyarà,
diuen el resultat…
i m'adono que era l'esperat!

PRIMÀRIA 5è B

Pseudònim: Arbre
Curs: 5è B
Chafiaa Bouaozan

Cuidem el bosc

Vet aquí que hi havia una vegada un poble al costat d'un petit bosc. La gent del poble sempre hi anava a acampar, però quan hi anaven sempre ho deixaven tot brut. Llavors hi va anar una família que eren: el fill d'onze anys, la filla de catorze anys, el pare i la mare. Aquella família no eren del poble, sinó d'una ciutat una mica més lluny d'aquell poble. I la família se'n van anar a acampar al bosc però abans que acampessin la filla va dir:

—Aquest bosc està molt brut, jo no penso acampar fins que estigui tot net. I la família es va posar d'acord. I així ho van fer, van agafar totes les escombraries que hi havia en aquell raconet del terra i ho van ficar en aquella bossa de plàstic que van trobar allà al terra de bosc. Quan van acabar d'agafar les escombraries d'aquell raconet les van ficar a la bossa i les van anar a tirar a un contenidor que hi havia allà a prop. Llavors van acampar i van dinar. Quan van acabar de dinar la mare va dir:

—Jo em proposo anar a avisar la gent d'aquest poble per agafar totes les escombraries que hi ha aquí al terra d'aquest bosc.

I la família es van posar d'acord. Quan van anar al poble la primera casa que van trucar els van contestar que NO, però ells els van explicar que podien morir sense la natura i els boscos. I així ho van fer a totes les cases.

Tota la gent del poble es van posar d'acord. La família i la gent es van posar en marxa i van anar cap al bosc. Quan ja estaven allà aquella família els va donar una bossa a cadascun.

I es van posar en marxa, van anar agafant totes les escombraries del terra i les van ficar a les bosses. Quan van acabar de recollir les escombraries, les van anar a tirar en aquell contenidor que hi havia i ho van deixar tot net. Quan la família van acabar de dir GRÀCIES van marxar.

I la gent del poble mai més van embrutar el bosc.

PRIMÀRIA 5è B

Pseudònim: Cub
Curs: 5è B
Artur Mataró

La formiga lila

La formiga Lila és molt alegre, llesta i té molta curiositat per tot. Un dia la Lila estava somiant que nevava i a ella li encantava que nevés. Quan es va despertar va anar corrents cap a la finestra del menjador, però no nevava.

La Lila es va vestir. Quan estava ben vestida amb els pantalons, la samarreta i els mitjons va sortir de casa. La Lila va pensar: «Com puc fer que nevi?», i un escarabat que passava per allà la va sentir. L'escarabat li va dir:

—Hi ha quatre bruixots que són els que decideixen que plogui, nevi, faci sol i hi hagi núvols.

La Lila li va dir que ella volia que nevés. L'escarabat li va dir que cada bruixot té un nom i si volia que li fessin cas els hauria de dir el seu nom. La Lila li va preguntar de seguida quin era el nom del bruixot de la neu. L'escarabat li va dir que el seu nom era Berrugui. La Lila li va donar les gràcies i se'n va anar a buscar del bruixot de la neu. La Lila va caminar i caminar. Va veure un castell gegant, però molt gran, grandiós. La Lila hi va entrar i es va trobar el bruixot, li va dir el nom. I el bruixot va dir:
—Quin dia vols que nevi?

El dia següent, al matí, quan la Lila es va despertar va anar directament a la finestra i va veure una capa de neu gegant i es va posar tan contenta que va sortir volant cap al jardí.

PRIMÀRIA 5è B

Pseudònim: Síndria
Curs: 5è B
Iraida Vila

El meu avi

El meu avi mirant la brisa del foc,
vigilant que no s'apagui la flama
i veient com les espurnes s'ho passen pipa
saltant i saltironejant.

El meu avi venint-me a buscar,
les tardes eren precioses,
els nervis perquè fossin les cinc…

El meu avi jugant amb mi
a nines, a cotxes, a l'amagada,
quins records més bonics

Arribava a casa cansat de jugar amb mi,
ell per a mi era com un segon pare,
la major part de la meva infància la vaig passar amb ell.

El meu avi era algú que mai ningú
em farà oblidar,
ell era com era.

Per aquest motiu el meu avi…
És, era i serà una persona molt especial.

PRIMÀRIA 6è A

Pseudònim: Miquelet
Curs: 6è A
Pere Esquís

Viladrau

El meu poble,
Viladrau,
fa tres-cents anys
que el cremaren,
i tots els viladrauencs fugiren
cap a dalt de les muntanyes.
Allà conegueren daines,
l'animal més típic del Montseny.
I amb molt de seny
els guiaren
i el vell poble
tots reformaren.

Dos-cents cinquanta anys més tard
naixia el meu pare,
dos germans tingué
i tots junts es criaren
enmig de grans animals,
que entre els tres
bastants en domesticaren.

El meu avi morí
per una malaltia,
el meu pare es casà
i la meva àvia es mudà.
Ara viu a Mas Vidal
i té bastants animals,
una gossa: La Dova,
un gat: El Nino,
unes oques: En Cinto i la Cinta,
i unes gallines,
que no tenen noms,
només ponen ous.

PRIMÀRIA 6è A

Pseudònim: Maduixa
Curs: 6è A
Ona Noguer

A la recerca de les fruites

Ja fa molt de temps, quan els països encara no es coneixien, hi havia una maduixa que es deia Paula que no tenia cap amic ni amiga.

Un dia va decidir anar a veure món i trobar amics per no estar sola.

Ella encara no sabia que existien altres fruites.

Va fer les maletes i se'n va anar cap a una botiga de turisme per agafar un mapa, la Paula encara no havia viatjat mai sola.

Va anar cap al port de Barcelona i sense que ningú la veiés va entrar a un vaixell que anava cap a Amèrica…

Quan va arribar a Amèrica no sabia pas on anar. De cop i volta es va posar a ploure i va entrar en una botiga.

Va sentir unes veuetes, i es va espantar. Hi havia un personatge molt estrany, rodó i amb fulles al cap. La Paula li va dir:

—Hola, com et dius jo em dic Paula i sóc una maduixa. —li va dir en veu baixa.

—Hola Paula, jo sóc la Carlota i sóc una pinya.

Van estar una bona estona xerrant de la seva vida i van descobrir que tenien moltes coses en comú i una d'aquelles coses era que totes dues eren fruites. I van estar molt contentes.

—Vols ser la meva amiga? —va dir la pinya Carlota.

—D'acord! —va dir la maduixa Paula.

Després la Carlota va decidir acompanyar la Paula a viatjar i a trobar nous amics.

Van anar cap a Galícia amb avió i quan van ser allà feia molta calor i van decidir anar a un bar a prendre alguna cosa. Quan es van asseure a la taula on els havia dit el cambrer, el cambrer els va dir si volien prendre una beguda que era molt refrescant, i elles van pensar que què

redimonis deuria ser aquella beguda tan refrescant i la van demanar.

Quan els van portar la beguda el cambrer els va dir que es deia llimonada.

Just quan la Paula es va posar la palla a la boca va sentir uns xiscles.

—Ajuda, ajuda!

Era una cosa rodona molt estranya de color groc.

La Paula i la Carlota la van treure del got i li van dir:

—Hola què et passa?

—Hola, moltes gràcies m'heu salvat! Per cert, com us dieu? —va dir aquella cosa de color groc—.

—Jo em dic Paula i sóc una maduixa.

—Jo em dic Carlota i sóc una pinya.

—A vosaltres també us poden menjar? —va dir.

—Sí!

—Doncs a mi també, jo em dic Maria i sóc una llimona.

La maduixa i la pinya li van demanar:

—Que vols venir amb nosaltres a viatjar?

—D'acord! —va contestar la Maria.

Van sortir per la porta del bar, encara feia calor però no tanta com abans; a més a més ja s'havien pres aquell nou refresc.

Van agafar un tren i van anar cap a València. Durant el camí el tren anava molt de pressa i es van marejar una mica.

Una senyora que parlava un idioma molt estrany les va agafar i se les va emportar.

Les fruites tenien molta por, no sabien pas on anirien a parar.

Van arribar a un hotel i com que ja s'estava fent fosc la senyora va deixar la bossa, on portava les tres fruites, sobre del llit i va anar a sopar.

Les fruites van sortir d'aquella bossa i la Paula va dir:

—Podríem anar a veure on ha anat i escapar-nos!

—Sí! —van contestar la Carlota i la Maria.

Van sortir per la porta i van seguir la senyora que les havia portat fins allà. Van baixar les escales, van arribar a un restaurant i van anar a donar voltes per allà. Era un bufet lliure, tothom agafava el que volia!

Primer van veure uns espaguetis a la carbonara, després, una amanida, i finalment van veure una altra cosa estranya: era rodona amb una fulla a dalt i era de color taronja. Van anar-hi i la Carlota li va dir:

—Hola, som unes fruites que busquem amics, que vols ser la nostra amiga?

—Primer ens hem de presentar! Jo em dic Maria i sóc una llimona. —va dir la Maria.

-Jo em dic Paula i sóc una maduixa i ella és la Carlota, la pinya. —va dir la Paula.

—Molt bé, doncs jo em dic Sara i sóc una mandarina!

—Vols ser la nostra amiga? —va dir la Carlota.

—Sí!

Van agafar un avió i van anar cap al país que queda més lluny de tots, Nova Zelanda, van trigar gairebé dos dies a arribar-hi.

Quan van arribar tenien gana i van entrar en un lloc que deia FRUITERIA i van pensar que potser hi trobarien alguna fruita.

Van veure una cosa de color verd i marró i s'hi van acostar.

La Sara, la Paula, la Maria i la Carlota es van presentar.

L'altre va dir:

—Jo sóc un kiwi i em dic Jordi!

-Vols ser amic nostre? -van dir totes.

-Sí!

Van tornar cap al lloc on vivia la maduixa i allà al cap d'un temps van muntar un grup de música, anomenat: Macedònia.

I des d'aquell dia que es menja macedònia per postres.

PRIMÀRIA 6è A

Pseudònim: Ésser fantàstic
Curs: 6è A
Meishu Sànchez

Fantasmes

Molta gent creu que els fantasmes no existeixen. Bé, normalment només ho diu la gent gran, i aquesta fa que els més petits s'ho creguin. Tot i que jo no m'ho crec gaire i dubto de si ho vaig somiar, encara penso que va ser molt real. No sabeu de què us parlo, oi? Doncs ara mateix us ho explicaré.

Fa molt de temps, quan era petita, vaig anar al bosc a buscar una mica de llenya per la llar de foc, i com que era hivern, de seguida es feia fosc. Quan hi vaig anar ja era el capvespre i començava a fosquejar. Com que la llum era molt tènue, tenia por i em pensava que hi hauria fantasmes, tot i que, com us he dit una mica abans, m'havien deixat ben clar que no existien. Vaig entrar amb passos poc segurs, una mica poruga i intentant no fer soroll. Tot i que vaig anar tan ràpid com em van permetre les cames, quan anava per tornar cap a casa, vaig notar algú al darrere meu i en girar-me vaig veure una ombra que després va desaparèixer. De seguida que vaig arribar a casa ho vaig explicar a la meva mare i ella, evidentment, va dir que només eren ximpleries. L'endemà, com que era dissabte i la mare havia d'anar a fer alguns encàrrecs, em vaig quedar sola a casa. Durant la nit, m'havia oblidat de l'incident del vespre anterior, per tant estava tranquil·la. Fins que em vaig tornar a sentir observada. Estava neguitosa i no gosava mirar enrere, però vaig ser valenta i vaig girar-me de cop. Vaig tenir la mateixa sensació de por que ahir al vespre tot i que amb una mica de curiositat, en veure la mateixa ombra de la nit anterior. I tal com va venir, es va esfumar. Però aquesta vegada em vaig deixar dominar per la curiositat i vaig seguir l'ombra que, ràpidament, s'havia esmunyit per una petita obertura que havia quedat a l'entrada del corral. L'ombra es va endinsar al bosc i, quan anava a començar a córrer, vaig sentir que la mare em deia:

—Mei, on vas, amb tanta pressa?

Jo no vaig saber què contestar i li vaig respondre.

—No… Bé… —no volia dir a la mare que perseguia una ombra i encara menys un fantasma—. Anava a buscar… Un esquirol!

Aquesta va ser la primera cosa que em va passar pel cap. I mentre tornàvem cap a casa, em vaig dir a mi mateixa: «Aquesta vegada no, però et juro que l'atraparé, aquesta ombra que em fa posar els pèls de punta». I amb aquests pensaments vaig passar capficada la resta del dia. Com que feia bastant sol, durant la tarda vam estar caminant pels camps del costat, fins que la mare va exclamar:

—Ostres! Que tard que s'ha fet!! Hem de tornar a casa per començar a fer el sopar!

I amb aquestes paraules al cap, vam fer el sopar, vam sopar i me'n vaig anar a dormir planejant com, l'endemà, podia enxampar aquella maleïda ombra.

Tot i que havia traçat un bon pla, l'endemà l'ombra no va aparèixer i no la vaig poder atrapar. Durant molts dies vaig intentar-la atrapar, però no hi va haver sort. Un dia perquè no venia i l'altre perquè se m'escapava. En fi, un desastre! Moltes de les meves sospites sobre qui podia ser la possible ombra les vaig trobar poc reals, a part d'aquesta: que fos una antiga nina que havia perdut en aquell mateix bosc.

A mida que han passat els anys, tot i que m'he continuat sentint observada, he deixat de veure aquella ombra. Suposo que deu ser que la fantasia dels adults deixa de funcionar en certs moments, i moltes de les coses que veiem quan som petits, les deixem de veure. Encara que sigui trist i no vulguem deixar d'imaginar, jo crec que el «factor imaginació» s'espatlla. I vosaltres, què creieu que era aquella ombra, un fantasma o…?

PRIMÀRIA 6è B

Pseudònim: Atracció
Curs: 6è B
Laia Morató

Els records de l'àvia

Quan l'àvia es va fer gran
molts records va anar deixant,
fins que un dia va morir
i el món se'm va enfosquir.
A poc a poc ho vaig poder superar
i l'alegria em va tornar.

Un dia em vaig parar a pensar
on l'àvia havia pogut anat a parar,
la tristor em va tornar,
però llavors vaig recordar,
els moments que sempre tindré al cor,
el cor feble però amb sentiments,
mai oblidarà els meus pensaments.

L'àvia em va ensenyar,
amb molta paciència
que és la mare de la ciència,
a parlar i a caminar.
També a dir la meva primera paraula,
que va ser «agua»,
i em va explicar
que era el color blau del mar.

La meva àvia,
sempre l'estimaré i la recordaré,
dintre el meu cor
la guardaré, amb molt sentiment
i procurant que no es perdi mai.

PRIMÀRIA 6è B

Pseudònim: Nightcore
Curs: 6è B
Wassima Nafiq

Voldria

Voldria un món,
on no hi hagi guerres,
on hi hagi menjar
a totes les terres.

Voldria tenir
una família,
molt gran i feliç
i que es cuidés de mi.

Jo sóc el pobre nen,
que no és feliç,
que mai va net,
que viu al carrer,
com un gat,
que fa anys han abandonat.

Jo sóc un àngel negre
que ho ha perdut tot,
absolutament tot.

PRIMÀRIA 6è B

Pseudònim: Llibre
Curs: 6è B
Cristina Sorribas

El mico Pepito i el peix Aleix

Fa molt temps hi havia un mico que es deia Pepito i un peix que es deia Aleix, que anaven caminant cap a l'escola. Pel camí, el mico Pepito li preguntà al peix Aleix:

—Recordes que demà hi ha examen de literatura, oi?

I el peix Aleix li va respondre:

—Sí. Encara que no tingui gaire memòria, ja he començat a estudiar.

—A mi no em fa falta estudiar, sóc tan llest que segur que trec un excel·lent estrella —deia en Pepito creient-se el millor.

A l'escola, la mestra diu:

—Nois, sento dir-vos aquesta notícia. Hem d'endarrerir l'examen de literatura per la setmana que ve perquè la conilleta Roseta (la mestra de literatura) tota aquesta setmana és a Roma i no podeu fer l'examen demà. Al peix Aleix li va créixer un somriure immens, i va pensar:

—Que bé!!! Tinc més dies per estudiar!!! Però de totes maneres estudiaré tot el que pugui avui.

—Mira que bé!!! Ara ja tinc més dies per fer el gandul. A més és impossible que el peix Aleix tregui més bona nota que jo!! Sóc molt més llest que ell —va dir el mico Pepito fent-se el xulo. L'endemà la mestra va anunciar a tota la classe:

—Avui farem l'examen de literatura.

—Què???? —va respondre tota la classe menys l'Aleix que havia estudiat tot el que va poder el dia abans.

El mico Pepito va fer un gran bot. Llavors la mestra va preguntar qui havia estudiat, tots van aixecar la mà menys el mico Pepito. Durant l'examen el mico Pepito no sabia cap pregunta, mentre que el peix Aleix se les sabia totes.

Quan la mestra va tornar els exàmens corregits… L'Aleix va treure un excel·lent, mentre que en Pepito un insuficient.

Moralitat: No et creguis ser el millor i comença a fer les coses, perquè si les canvien de dia hagis estudiat. I no t'ho guardis pel dia abans.

ESO 1r A

Pseudònim: Alabern
Curs: 1r ESO A
Martina Costa

La meva primera carta

26 d'octubre del 2015

Hola,

Em dic Chuioke i aquesta és la primera vegada que he tingut suficient valor per escriure una carta. A on visc, a Iraq, no es veu gaire amor ni felicitat, aquí el nivell de criminalitat als carrers relacionada amb el narcotràfic i guerres civils de caràcter religiós són el pa de cada dia. També podríem comptar els extraordinaris nivells de violència domèstica, pobresa i falta d'accés als serveis de salut.

El meu fill, Obama, és el més important per a mi. Pensar que en qualsevol moment el pot tocar una bomba o una bala, em destrossa, em destrossa de la mateixa manera veure on vivim, el que passa allà cada dia…

Tan sols ahir, vaig perdre l'esperança de sobreviure, tan sols ahir vaig perdre la nineta dels meus ulls, tan sols ahir, la meva petita Shaira va anar al cel. L'Obama encara no ho sap, però tampoc l'hi vull dir, protegir la seva germaneta petita ho era tot per ell i no vull que ell perdi la felicitat, com jo. Encara recordo quan, les nits dels bombardejos, ella es posava a dintre el meu llit i cantava aquella cançó tan dolça, en sentir-la, era com si els problemes no existissin, era com estar en un món perfecte, però ara, ja res serà igual. Haig de ser fort, però no ho puc ser, en la mirada de l'Obama veig la Shaira, la veig en el seu riure, la veig en les seves mans, la veig en mi mateix, no la veig a cap lloc però la veig a tots, no puc aguantar el dolor que tinc a dintre, però tampoc puc treure'l.

7 de febrer del 2016

Sóc l'Obama,

La veritat és que no m'ho esperava, no m'esperava sentir-me tan sol, no m'esperava que el món fos tan dur amb mi.

Ja fa una mica més de tres mesos va morir el meu pare i amb ell la meva felicitat. Fa anys va ser la meva mare, després la Shaira, cosa que no m'esperava i després el meu pare. Em sento sol, molt sol, tan sol que no puc més, estic caient per un forat de dolor que mai s'acaba i aquest dolor no el suporto, cada dia estic pitjor i necessito algú que m'entengui, que m'escolti, que m'estimi, la gent que ho pot aconseguir ha marxat al cel i per això jo també hi haig d'anar.

Adéu, món, em dono per vençut, no puc més, em suïcido perquè necessito estar amb els meus, sentiré dolor però no més del que ja he passat, adéu.

ESO 1r A

Pseudònim: Pare dimoni
Curs: 1r ESO A
Gil Rovira

El conte del dimoni

Obro els ulls. Tot és fosc. S'escolta, encara que molt fluix, com batega el seu cor dolent. És a prop, molt a prop. També fa molt fred. Aquí baix la por és molt intensa, massa. Recordo que vaig arribar allà d'aquella xemeneia encesa, aquella que tenia les flames brillants. M'hipnotitzaven, i un dia que les vaig tocar, unes mans em van estirar cap al Rei, en un precipici molt alt. Davant del Rei s'hi van obrir unes escales on les mans m'hi van ficar. Ara encara hi sóc. Durant molt temps vaig estar tancat i adormit, però quan em vaig despertar, una presència freda i maligna, però molt poderosa, inundava l'habitació. A poc a poc em vaig anar girant i el vaig veure. Ell era el personatge que m'havia portat allà, les mans. Quan em vaig adonar que les mans anaven encaixades a uns braços morats i peluts, que anaven encaixats en un cos gros i pelut, ple d'arrugues vermelles, i que tenia unes cames com un ximpanzé vermell i morat gairebé em desmaio. Però quan vaig veure la seva cara, amb aquelles banyes negres i blanques, la barba negra i una expressió de ràbia i la cara vermella, sabia que ja no tenia ni temps de desmaiar-me. Del seu cos, unes ones d'energia maligna inundaven l'habitació del Rei, i li donaven una llum vermell sang. Quan vaig mirar els seus ulls en blanc vaig comprendre que eren els meus últims segons de vida.

Es va llançar sobre meu, com havia fet amb tota la gent que li havia arribat a les urpes.

I l'únic rastre que va quedar de mi va ser un crit que, per uns instants, va estripar el silenci que regnava a l'infern.

ESO 1r B

Pseudònim: Emmai
Curs: 1r ESO B
Magalí Baucells

La casa del costat de l'escola

Hola, sóc l'Èlia i començo un diari nou perquè el vell se'm va acabar. Ara mateix som divendres a les nou del matí i estic a fora de la classe perquè he arribat tard. Ara mateix hauria d'haver fet els deures de mates però m'he deixat el llibre. Bé, m'ho he deixat tot menys el meu diari, que, com tothom sap, mai me'l deixo. D'acord, m'he deixat els llibres, la maleta, etc., perquè ahir vaig anar a casa d'una meva amiga i per casualitat em vaig quedar a dormir i em vaig deixar totes les coses a casa i a l'hora d'anar a l'escola he anat corrent a casa però no tenia les claus i he hagut d'anar a classe sense el material.

Ara estic aquí i em ve de gust anar a donar una volta pel pati. El pati està desert i com que està plovent no s'està gaire còmode, però…

He vist des del pati una casa que semblava feta d'or, les finestres brillaven molt i per això es veia des de lluny, però no sé perquè brillava tant. Demà és dissabte i aniré a investigar, o si més no, m'hi acostaré.

Som dissabte a les deu del matí, estic a prop de l'escola i veig la casa des de lluny, ara la veig millor perquè no plou. La casa cada cop està més a prop i cada cop brilla més. Quan estic al davant… em quedo mirant-la una estona i després provo d'entrar-hi, jo m'imaginava un tipus de castell però com que és una casa, ja no sé ben bé què és.

He empès una mica la porta i s'ha obert la casa. Com m'imaginava, era una casa de princeses on tot era d'or i brillant, de diamant i de plata, vitrines i trofeus…

He anat al pis de d'alt i tot era igual, amb coses preciosos, diamants, or… Jo he mirat a dins d'un armari i he vist una capsa de cartró tancada. L'he pogut obrir, i a dins hi ha unes peces blaves molt maques i me les he quedat perquè suposo que no són de ningú. He pujat un pis més amunt i he descobert perquè brillava tant la casa, brillava tant perquè tenia un mini far.

He pensat que hauria de marxar, però no trobo la sortida, he anat buscant a veure si la trobava. Al final d'un passadís he vist una porta tancada però no l'he pogut obrir amb la clau. En el marc de la porta hi ha uns forats amb forma de pedra preciosa que coincideixen amb les que m'havia emportat feia una estona. Les he posat, les he col·locat al lloc on tocava, i la porta s'ha obert. A dins hi ha una habitació amb moltes coses, he vist que es movia algú i, com en totes les pel·lícules, he pensat que la protagonista s'acosta i s'espanta moltíssim, i no vol tornar més allà. Jo sempre havia cregut que si em passava a mi no cridaria ni m'espantaria. M'hi he acostat i he vist una persona. M'he sorprès una mica però no m'he espantat. Ens hem presentat. Ella es diu Leila. Penso: jo no tinc cap amiga des que la meva millor amiga se'n va anar de l'escola i ara crec que la meva millor amiga serà la Leila, però l'acabo de conèixer, per això esperaré un temps.

L'endemà, després de classe, l'he tornat a veure en el mateix lloc de la casa. Li he preguntat:

—Com pot ser que hagis estat tant de temps allà dins sense menjar ni beure?

Ella m'ha dit:

—Encara que no t'ho creguis, jo sóc una fada que no tinc ales perquè els contes de fades ja a ningú li agraden, i a mi no em van posar a cap conte, i per això estic aquí sola.

Una història rara però me la crec.

Avui ens hem fet les millors amigues. Avui som dijous i estic preparant les coses per anar a dormir a casa de la Leila, a la bossa hi he posat jocs de festes de pijames, el meu sac de dormir més guai del món, el pijama, el necesser, el diari… i un conte de fades per reescriure a la nostra manera. Després de fer totes les coses previstes, reescriure el conte, mirar pelis i fer jocs que m'ha ensenyat la Leila, anirem a dormir.

Avui som divendres i és hora d'anar a classe, ooooh! m'he deixat totes les coses a casa; hi vaig corrents, i no tinc claus! Bé, hauré d'anar a classe sense res, i a més arribo tard. Per això m'han tret a fora de la classe, però vaig a donar una volta pel pati i veig una casa molt brillant i… Espera!, això no m'ha passat abans?

FI

ESO 1r B

Pseudònim: Guifré el pivón
Curs: 1r ESO B
Gianni Calamita

Una història romàntica

A l'any 12 d. C. va néixer Guifré el Pivón, era un nen esvelt, d'ulls blaus i de cabell castany. Va néixer el 29 de febrer d'un dia plujós. Al seu poblat la gent era molt pobra i no tenia gaires recursos. Vivien de la ramaderia i l'agricultura. Guifré va anar creixent fins a tornar-se molt alt. Quan tenia 12 anys tenia 2 amics molt simpàtics que es deien Pacià i Eulogi. Un dia que anaven pel bosc van trobar un camí molt estrany ple de bardisses i van decidir passar-hi, cadascú va agafar un tronc i van començar a caminar per allà donant cops a tort i a dret amb els bastons per apartar les bardisses fins que van arribar al final.

Hi havia un penya-segat i, a sota, al fons, una cala d'aigua cristal·lina. Van baixar-hi, i allà van trobar una cova molt profunda i van decidir entrar-hi. Un cop hi van entrar van encendre una torxa, i van veure que era molt, molt més profunda del que es veia des de fora i s'hi van endinsar encara més. Estava ple de pintures rupestres. A mesura que anaven entrant hi trobaven cada cop més pintures fins que, després de caminar 4 hores, van trobar un passadís secret.

Estava dividit en tres camins. Van decidir que l'Eulogi anés pel 1r camí, que en Guifré anés pel del mig i que en Pacià anés pel 3r. L'Eulogi va caminar durant 15 minuts i, de cop i volta, va relliscar i va caure per un tobogan. Va baixar durant 10 minuts i quan va arribar a baix va trobar dues portes. En una posava: Riquesa. A l'altra posava: Fe. L'Eulogi va triar la porta que posava Riquesa. Però, en lloc de trobar-hi un cofre ple de monedes d'or, hi havia un lleó d'or. En el moment que l'Eulogi va trepitjar el terra, de la boca del lleó va començar a sortir-ne sorra i la sala s'anava omplint cada cop més, i més i més i més, fins que… La sala es va omplir fins a dalt de sorra, l'Eulogi va aconseguir sortir per una escotilla molt petita, i ell s'hi va esmunyir a dins. Aquesta escotilla portava a un laberint immens ple de trampes.

Mentrestant… en Guifré, que anava pel camí del mig, es va trobar dues portes, una que posava: Força, i una altra porta que posava: Veritat. En Guifré va triar la porta que posava: Veritat, i quan la va obrir es va trobar un tresor ple de diners, es va omplir les butxaques de diners i va tornar enrere fins a arribar a la platja.

En Pacià va arribar fins al final del camí i es va trobar una paret i va tornar enrere fins que va arribar amb en Guifré. Tots dos es preguntaven:

—On és l'Eulogi?
—No ho sé, ja hauria d'haver tornat.

L'Eulogi encara estava al principi del laberint. Havia començat a anar endavant i havia trobat un cartell que posava: SI ENTRES, NO SURTS. Això a l'Eulogi no li havia fet gens de gràcia, havia girat cua i havia vist que a la dreta hi havia un passadís estret, hi havia anat i havia vist que com més endins entraves, el camí es feia més baix i més estret i havia decidit no passar-hi. A l'esquerra hi havia un altre camí molt ample que portava a una casa immensa feta d'or i diamant. Ell, com que abans havia après que la riquesa no sempre et feia feliç, no hi havia anat. Més tard, després de donar moltes voltes havia vist que al sostre hi havia una porta, ell hi havia entrat i havia sortit a la platja.

Quan en Guifré i en Pacià el van veure van anar corrent cap a ell, a veure com estava. L'Eulogi els va dir que ell estava bé, i tots tres junts van tornar cap al poblat. En Guifré va repartir els diners, que havia agafat de la cova, entre tota la gent del seu poblat. Ell també se'n va quedar un grapat.

Al cap de 2 dies, en Guifré volgué tornar-hi però quan va arribar a la platja la cova havia desaparegut. Va anar fins al lloc on hi havia hagut la cova però l'únic que va trobar va ser una bossa petita plena d'or i un cadell de pèl d'or i se'l va emportar a casa seva i li va posar de nom: Galileo.

Guifré va anar creixent i fent-se gran fins que va tenir 98 anys. Estava molt malalt, durant tots aquells anys s'havien mort els seus dos amics: l'Eulogi als 78 anys i en Pacià als 97 anys. Només li quedaven 2 dies de vida. Però el gos seguia com el primer dia que se l'havia trobat allà a la platja. En Guifré va voler anar a la platja per últim cop i quan va arribar-hi el gos es va convertir en un àngel daurat i va dir a en Guifré:

—Guifré, durant tots aquests anys de la teva vida m'has cuidat i ara toca que jo et cuidi.

En Guifré encara no s'ho creia:

—Galileo, no, no m'ho crec que siguis un àngel.

—Ara no és el més important, sinó curar-te, i això és el que faré, no et curaré, et donaré la immortalitat, així no moriràs mai.

—Però què serà de tu Galileo?

—Jo em convertiré en el teu àngel guardià.

—Però jo vull que tu segueixis essent el meu estimat gos.

—Ho seguiré essent però també seré el teu àngel guardià.

Galileo va dir unes paraules, però abans que pogués fer alguna cosa Guifré el va aturar i li va dir:

—Galileo, jo el que vull, també, és que… els meus amics ressuscitin.

—Si vols, només en puc ressuscitar un. Has de triar entre l'Eulogi i en Pacià.

—Vull que ressusciti en Pacià.

Així va ser, i en Guifré, en Pacià i en Galileo van viure eternament junts.

FI

ESO 1r C

Pseudònim: Dòlar
Curs: 1r ESO C
Jordi Barnera

Gastar

Per què? Per què ens agrada tant gastar? Per tenir coses noves? A la vida només necessitem menjar, beure i una teulada. Si podem tenir això, per què volem més? I és que els diners ens ajuden a tenir un xic de llibertat i de tranquil·litat, però la majoria dels humans sempre volen més d'un o dos capritxos… com més millor! Només alguns saben mesurar la necessitat del consum. I per què tenim aquesta necessitat? La resposta és perquè som Sàpiens. El Sàpiens mai té prou de res, és com un Déu poderós i insatisfet.

Tot va començar amb l'agricultura, quan vam començar a emmagatzemar els cereals. Des d'aleshores ja mai més vàrem tenir-ne prou de res. I així comença la por pel futur i les guerres inacabables entre nosaltres. I és que havent de defensar la terra, neixen les guerres…

La família Roda i Seca

En un poble del Pirineu hi vivien dues famílies que es van arruïnar. Però d'una manera ben diferent.

La família Roda eren pagesos i vivien molt bé perquè tenien els millors camps de la zona i tothom anava a comprar les seves collites. Però en un any de sequera no van aconseguir cap aliment per vendre ni per menjar. Tenien un sostre, però varen passar moltes penúries aquell hivern.

I la família Seca es va arruïnar perquè es van voler comprar una casa que no podien comprar ni tampoc mantenir-la. Van demanar un préstec i al cap d'un any encara no havien pogut pagar cap quota. Els van prendre la casa i van haver de dormir al carrer i demanar diners per menjar.

Les dues famílies ho estaven passant molt malament fins que un dia un bon home va regalar un número de loteria a cada família que va resultar premiat. A la família Roca els varen tocar 1.000.000 d'euros i a la família Seca, 5.000.000 d'euros.

El primer que va fer la família Seca va ser comprar-se una mansió i molts capritxos. En canvi, però, la família Roda no va ser tan ambiciosa i va distribuir els diners molt més bé.

Al cap d'un any la família Seca va tornar a estar arruïnada però aquest cop es va quedar al carrer i ningú els va ajudar. Per contra, la família Roda va pagar els estudis dels seus fills que van ser uns grans enginyers amb molt de futur i van poder viure tota la vida tranquil·la i ajudar els seus veïns.

I ens preguntem, per què les dues famílies varen reaccionar diferent? Anant molt als inicis dels nostres orígens segur que trobaríem que els gens de la família Seca eren de Sàpiens i en canvi els gens de la família Roda eren de caçadors-recol·lectors, una mentalitat que vivia integrada amb la naturalesa i que no tenia una ambició malaltissa per acumular coses innecessàries.

Segurament la nostra societat és massa Sàpiens i poc caçadora-recol·lectora… i és que som capaços de fer coses impressionants, però continuem estant insatisfets i infeliços, per què?

Fi

ESO 1r C

Pseudònim: Autist
Curs: 1r ESO C
Marianna Estrada

Sóc diferent.

Des que vaig néixer em sento una persona diferent, diferent en tots els sentits, no sé si enteneu el que us dic, com que mai ningú m'entén…

Des del primer dia de la meva vida, em costa relacionar-me amb l'altra gent, em costa anar a l'escola, em costen moltes coses.

Vaig néixer com una persona normal, com tothom. Però a mesura que em vaig anar fent gran, els meus pares van veure que em costava relacionar-me, tot i així no van donar importància a això, van pensar que seria una cosa puntual. Però no, es van equivocar, aquesta cosa que al principi semblava una cosa sense importància al llarg del temps es va anar fent gran i gran fins a arribar al punt que quasi em costava parlar amb els meus cosins.

Després d'això, sí, van veure que tenia un problema. Així que quan tenia cinc anys els meus pares es van adonar que havien de fer alguna cosa per frenar això. Però van fer tard.

Van haver d'anar a parlar amb l'escola, i l'escola els va explicar que mai havia tingut amics perquè jo no volia, jo no els acceptava. A col·le mai havia tingut amics, perquè quant se m'acostaven em posava molt nerviós, i no em podia controlar. Així que cada cop la gent passava més de mi. Com us he dit abans, ningú m'entén.

Els meus pares després de sentir això van buscar algun lloc on em poguessin ajudar a superar aquest problema, però no, això no va servir de res. Jo continuava sense parlar a ningú, sense tenir amics a col·le… La noia que m'ajudava va continuar ajudant-me durant uns anys, però com que no avançava va decidir plegar i anar a buscar un altre nen que valgués la pena.

Els meus pares no sabien que fer, van pensar que potser em convenia canviar d'escola i de ciutat per començar de zero. I així ho van fer, però tampoc no va servir de res. A la nova escola no m'hi vaig integrar bé i la nova casa era com la d'abans: fosca, bruta, lletja…

La ciutat tampoc em va acabar d'agradar, tot el dia hi havia soroll, cotxes cap aquí i cotxes cap allà. La veritat, em trobava millor a la casa d'abans, l'escola d'abans, la ciutat d'abans, definitivament m'agradava més la meva vida d'abans. Així que els ho vaig dir als meus pares i ells em van entendre perfectament.

Quan vaig fer els nou anys no havia canviat res, continuava com abans. Els meus pares ja havien acceptat tal com era, i no en tenien cap problema. Jo era així.

El dia que feia deu anys em van regalar una consola nova, em vaig posar molt content ja que feia temps que la demanava, els meus pares, quan em van veure tan content, també es van posar molt contents, ja que pocs cops m'havien vist tan feliç.

Ara ja tinc dotze anys, no ha canviat gaire res, continuo vivint a la mateixa ciutat que sempre, a la mateixa casa… Però sí que hi ha una cosa que ha canviat, fa poc a un local que hi ha al costat de casa meva, han obert un lloc on fan classes per a les persones que tenen el mateix problema que jo, les persones que els costa relacionar-se amb el seu entorn.

Allà cantem cançons, llegim llibres, ens expliquem històries… M'agrada molt anar-hi perquè així no em sento una persona diferent, em sento normal, com m'agradaria sentir-me. Això ha fet que torni a agafar confiança amb els meus cosins.

Hola em dic Gerard, i sóc autista.

ESO 1r D

Pseudònim: Mula
Curs: 1r ESO D
Judit Casals

Punts de vista

Hola. Em dic Sara i sóc una adolescent de 14 anys. Tinc una vida bastant normal, i sóc bastant normal. Un germà de quinze anys, un germà d'un any i mig. Cabells arrissats castanys, pell fosca, baixeta, prima, simpàtica… Faig esport, petanca. Hi ha gent que pensa que no és cap esport, però em posa molt forta de braços. Vaig cada dilluns, dimecres i divendres al casal d'avis «Els avis d'en Pepet», amb el meu fantàstic avi Joan, a jugar a la petanca. Tinc uns entrenadors boníssims que m'ensenyen trucs per jugar a la perfecció. L'entrenador que em cau més bé és en Josep, de 105 anys, però per ser tan gran és més eixerit, fins i tot, que el meu gos, en Lucky.

Vaig a l'institut, evidentment. Les meves millors amigues són la Duna, la Lluna i la Pruna. Sí, els noms més nor-

mals del món. Trec unes notes… bé, normalment bones (de 5 a 8 màxim).

Bé, doncs, aquesta és la meva vida.

-Bicicleta

Dels 10 anys que fa que la Sara em té, només me n'ha fet servir 2. Quan tenia 6 i 7 anys. Ara em té abandonada a les golfes. Estic plena de pols, molt bruta, amb les cadenes rovellades… I a més ella no és l'única que no es recorda de mi, no se'n recorda ningú de la seva família. Sóc verda i tinc les lletres grogues de la meva marca impregnades al manillar. La Sara s'hi havia enganxat uns quants adhesius dels dibuixos animats que li agradaven en aquell temps.

Una de les millors històries que vam passar junts va ser, per exemple, quan va aprendre a anar amb mi. Vam caure tantes vegades i ens vam fer tantes pelades… però finalment, amb l'ajuda dels seus pares i del seu avi, va aconseguir aprendre a anar-hi. Llàstima que el primer cop que va anar sola, al cap de tres o quatre metres, en Lucky (en aquell temps un cadell) es va posar a perseguir-la, la va fer caure i ella es va fer un trau al front. I vinga, a trucar a l'ambulància. Tot i així, quan es va recuperar em va utilitzar durant un temps més.

I per què em va abandonar? Doncs pel patinet que li van regalar després. Nou, brillant… Això sí: el patinet també ha acabat igual que jo.

-Mà dreta

Sóc la part del cos de la Sara que està més forta. Sempre em fa servir per tirar a la petanca. El 75% de les vegades que m'ha fet servir, li he portat sort. Ella és esquerrana, però no sé per què em fa servir a mi. Per absolutament totes les altres coses que fa, fa servir la mà esquerra. A mi només tres dies a la setmana, i quan té competició. Gràcies a mi, ella té a la seva habitació deu medalles d'or, dues de plata, quatre de bronze i dues copes.

-Motxilla

Em tira a terra, m'obre d'una revolada, m'omple fins al límit, m'embruta, es queixa de mi que peso massa quan és ella la que m'ha omplert, em canvia per motxilles de les seves amigues durant dos o tres dies, em pinta amb el fastigós Tipex posant «BFF» o «love petanca forever» o «love Lluna, Duna, Pruna», i molts altres maltractaments motxillers. A la majoria d'amigues meves motxilles també els passa. Sóc de color blau cel, però més aviat hauria de dir que «era» de color blau cel, perquè ara es pot dir que sóc marró, blau fosca, negra, o brutíssima, directament.

-Lucky

Bub bub bub bub, bub bub. Bub bub bub bub bub, bub, bub, bub, bub bub bub… Bub bub bub bub bub. Ah, que parleu una altra llengua? Cap problema. Torno a començar. Fa deu anys que visc amb la Sara, en Jordi i en Gibert, i em sembla que és la millor família que m'hauria pogut tocar. Em donen menjar cada dia, em treuen a passejar tres cops al dia, juguen amb mi… Bé, tot això ho hauria de dir en singular, perquè la Sara és l'única que ho fa. Ella sempre fa aquestes feines, tot i que primer era en Gibert, el gran, el que ho feia tot. Llavors van passar a la Sara i, segurament, quan la Sara es faci gran passaran a en Jordi, el més menut de la casa. Quan sóc al menjador i tota la família parla d'algun tema «privat» o d'algun secret que no pot saber ningú, tothom es pensa que jo només sóc allà per fer companyia, però ho entenc tot, i tant de bo pogués intervenir. A vegades estic d'acord amb el que diuen, a vegades tinc una opinió diferent…

Total, que sóc un gos molt feliç i que la Sara, actualment, és la que em cuida més bé.

-Pruna

Em proposo un repte: descriure la Sara, la meva millor amiga.

La Sara és, normalment, bastant alegre. Fa bromes que fan riure a qualsevol persona, tot i que no riu mai de les seves pròpies bromes ni de les de l'altra gent. Treu unes notes normaletes, tot i que ella s'hi esforça (o almenys ho sembla). A vegades és molt avorrida i no té ganes de fer res. Trobo que moltes vegades és una mica negativa i pessimista, i que veu les coses molt negres, tot i que el 12% de les vegades és optimista. De físic jo la trobo guapa, prima, té els cabells llargs, arrissats i castanys, i la pell fosca (d'on li deu venir si els seus pares són pràcticament de color blanc?). Té la boca grossa i els llavis gruixuts. És pigada (m'encanta això d'ella) i té els ulls negres. Bé, a mi m'encanta com és.

-Primera pilota de petanca que va tirar la Sara

A la Sara, quan tenia quatre anys, li van regalar una mena de maleteta d'aquelles que hi van dues pilotes verdes, dues de taronges, dues de blaves i dues de vermelles. Jo era taronja (i encara ho sóc). La Sara em va agafar. Va fer un gest amb la cara que semblava que estigués fent l'esforç del segle per agafar-me. «Com pesa!», va dir amb un somriure als seus pares. El seu pare va agafar la piloteta petita, la va tirar i li va dir a la Sara: «Ara, amb aquesta pilota que tens a les mans, has de fer tanta força com puguis per tirar-la i acostar-te el màxim a la piloteta, però sense tocar-la». Em va tirar, suant de l'esforç que feia.

Tres. Tres centímetres. Es va quedar amb la boca oberta, i així va començar el seu talent per la petanca.

ESO 1r D

Pseudònim: La nena avorrida
Curs: 1r ESO D
Victòria Adekunle

La màgia dels llibres

Deixant anar la seva imaginació
ens deixen en els llibres
uns escrits d'admiració.

Ens deixen pensaments
plens de coneixements
d'il·lusions i de sensacions.

Llibres per la gent
que complauen el pensament
per llegir-los i disfrutar
i a tots poder alegrar

De diferents categories,
des de petits a grans,
des d'una llengua a una altra,
sempre ens transmeten alegries.

Llibres d'aventures
llibres de por,
alguns de molt romàntics
i de ficció.

Els llibres són un tresor
que s'han de guardar com un record
llegir-los i cuidar-los
i sempre recordar-los.

Aquí acaba el meu poema
«LA MÀGIA DELS LLIBRES»
amb la diversió i l'esperança
de tot el món.

ESO 2n A

Pseudònim: Gal·la
Curs: 2n ESO A
Paula Font

Els àngels existeixen

L'Astrid sempre havia somiat tenir una gran família. Cada nit pensava en una casa plena de crits i disbauxa, igual que quan era petita. Recordava aquells moments de nena amb certa nostàlgia i per això ella desitjava aconseguir una gran família, però sobretot no trobar-se mai més sola. La soledat envoltada amb tanta gent, quina contradicció, però així se sentia i avui encara s'hi sent.

Avui compta amb la seva filla que li dóna tota l'alegria que li pot donar una nena de tres anys. Però l'Astrid continua amb el desig de donar-li germans.

Però avui, asseguda al vàter i ella tota bruta de sang, li cauen les llàgrimes per les galtes. Però alhora somriu mirant la Gal·la dient-li que no passa res. La nena se la mira amb uns grans ulls, com si fossin unes taronges, i amb la mirada li demana què està passant. Ella, asseguda, no li pot contestar i somriu. Es queden les dues mirant-se, estona molta estona.

Al vespre asseguda al llit, plora. Plora molt. Com pot ser que un desig tan gran que prové d'un amor tan intens en un moment s'esvaeixi. Ja no sap com controlar els seus sentiments. Se li barregen el dolor, la tristesa i la soledat, que no sap perquè però sempre l'acompanya. Suposa que és que no comparteix amb ningú tot el que sent i per això es troba com si fos l'única. Es mostra com una dona valenta, decidida i mostra que no cal caure en un pou sense sortida davant de les situacions difícils. Però, com n'arriba a ser de fràgil.

Busca i vol la seva gran família, vol tenir una llar on pugui respirar disbauxa, alegria i fins i tot el malestar de les baralles entre germans. Està bojament obsessionada amb aquest propòsit.

Després d'un llarg temps i de dues pèrdues més, avui estirada al llit nota com una gran força dins seu, es nota estranya amb ella, es nota acompanyada. Avui ha somiat que el seu avi la bressolava, la tenia en braços i ella feia aquell riure dels nens petits quan estan feliços i segurs en braços de les persones que més estimen. Avui ha somiat i ha sentit que el seu avi estirava els seus forçuts braços i li entregava alguna cosa. Avui ha sentit la veu del seu avi. Avui es desperta acompanyada. Es toca el ventre i somriu.

Durant aquest temps viu etapes de veritable benestar. Dies de pluja que s'han transformat en dies que sempre recordarà. Dies de pluja que no els ha viscut com abans, ara els viu amb molta felicitat.

Temps després sap que el que l'acompanya deixarà de ser una part d'ella. Sap que formarà part dels crits, dels plors, dels somriures i disbauxes de casa seva. Sap que arriba el dia d'ensenyar-li el camí per sortir, sap que ha arribat el dia de portar-lo al món.

Estirada al llit amb la Gal·la li parla i li explica que avui farà la feina més difícil i dolorosa de la seva vida, però avui, per fi, comença una nova vida.

No sap perquè, però li agrada aquest dolor que viu, li encanta escoltar cada part del seu cos adolorit, li agrada tenir aquell patiment, li agrada viure tot el malestar, però avui sap que en certa manera tornarà a la seva soledat.

L'agafa en braços, l'acarona, el besa, el té al seu costat. Però se sent sola i mira al voltant i està sola. S'escolta el seu cos i sap que alguna cosa no està bé. Se'l mira i l'aparta d'ella. El mira per última de vegada. Deixarà de recordar-lo, res, en un instant. Es torna fràgil, es torna increïblement en un cos com si fos una titella. S'ha convertit en un no res. Nota com si la força de la terra l'estigués xuclant, la força l'engoleix i se l'empassa. Obre els ulls i s'acomiada d'uns altres que tant l'han estimat. Els tanca i el món se l'ha empassat. El món ja no hi és. Ara res la preocupa, ara no hi ha soledat, no hi ha dolor, no hi ha res. Només pau, benestar, tranquil·litat i allà al fons l'avi li somriu. Té els braços oberts, potser té un regal per ella. Un regal tan dolç que ella s'hi apropa amb un gran somriure. Li mostra la cara de la seva filla. Li cauen les llàgrimes i l'avi se la mira. Aquella mirada, d'aquells ulls tan blaus, li diu que torni.

Obre els ulls i torna a la soledat.

ESO 2n A

Pseudònim: Nova York
Curs: 2n ESO A
Clara Pagès

L'accident

Les orelles em xiulaven. Sentia uns crits llunyans i sorolls de motors. El sol m'arribava directament als ulls, taques m'ennuvolaven la visió i no podia veure on estava. Una pressió al pit m'impedia agafar aire i m'ofegava. De cop tot es va substituir per silenci. Vaig veure dos homes movent-se mentre jo estava estirat a terra intentant aixecar-me. Tot anava a càmera ràpida i jo continuava a càmera lenta sense poder fer res, veia vagament com tot al meu voltant es movia. En adonar-me dels meus intents en va per incorporar-me vaig parar de fer esforços i simplement vaig tancar els ulls.

Sentia una fiblada de dolor a la cama a cada passa que avançava. Tot i el fum que hi havia podia identificar on es trobava l'avió, de fet només la part superior de l'avió. M'hi apropava a pas lent, esquivant els arbres, ja que les pedres, forats i diverses parts metàl·liques que em trobava m'obstaculitzaven el camí. Se sentien sorolls del motors, a més d'alguns ocells i crits continus. El dolor que notava a la cama s'intensificava però tot i així seguia caminant. Havia de seguir caminant.

Crits. No sentia res més que el crit repetitiu de la noia pèl-roja que tenia al meu costat. Estava en estat de xoc i no parava de cridar malgrat els meus esforços per tranquil·litzar-la. No es volia moure, continuava asseguda repenjada a un arbre. A part d'ella només veia un home d'uns 65 anys resant a l'altre cantó de la part davantera de l'avió. No veia ningú més, cap persona de tots els que érem.

No sabia on era. No sabia com havia pogut passar tot això. No veia la part del davant de l'avió, només distingia la part del darrere, que estava destrossada. El meu uniforme estava fet pols i brut de fang, igual que la roba d'en Jeb, un noi de 27 anys que tornava de visitar la seva mare a Perú. El sol dificultava la nostra recerca de supervivents sense èxit. De lluny es veia fum i se sentien crits. En no trobar ningú vam decidir començar a caminar cap allà, però abans de fer el primer pas vam veure un home estirat a terra cobert de fulles i terra. Un supervivent.

L'escorça d'un arbre se'm clavava a l'esquena i el dolor s'escampava per tot el meu cos, tremolava. No podia parar de cridar, el meu cos estava immòbil i per molt que volgués fer qualsevol cosa l'únic que era capaç de fer era cridar. Una noia morena amb un tall al cap em parlava però no la sentia. Els ulls se'm negaven de llàgrimes però no plorava. Simplement estava asseguda i cridava.

Records, malsons, pensaments… Tot em retorna a aquell dia, a aquells 4 dies. Totes aquelles persones, tot el que van passar i que mai oblidaran. Cada cop que hi penso un sentiment de culpa m'envaeix. Confiaven en mi, era el seu pilot, no els havia de passar res, però tot i així va passar. Després de tres anys aquest dia continua sent dur per mi i sempre em turmentarà.

Hi ha dies que no s'obliden.

ESO 2n A

Pseudònim: Dia
Curs: 2n ESO A
Aina Canadell

Si no hagués estat per aquell viatge, ara no estaria pensant en tu

Si no hagués estat per aquell viatge, ara no estaria pensant en tu. Estic sola al cementiri, tothom ja ha marxat i els meus pares m'esperen al cotxe. M'has deixat sola, ho eres tot per a mi, estic destrossada, encara no m'ho crec. Per què havia de passar?

Suposo que encara estic en xoc, però no deixo de pensar en tu. Estic a la meva habitació, abraçada en aquell quadre que vas pintar. A les nits ningú pot dormir, crec que els pares també ho estan passant malament, ja que no troben el moment d'explicar-me de què t'has mort. A l'escola no aconsegueixo concentrar-me i la professora tota l'estona em va preguntant si estic bé, jo assenteixo amb el cap. Ja n'estic cansada que tothom em pregunti per tu i que em diguin que els sap molt de greu. Diuen que si poden fer alguna cosa per mi, jo dic que no, però per dintre penso: «Si de veritat voleu fer alguna cosa per a mi, torneu-me'l».

El dia que vas venir a casa meva, a dir-me adéu, jo estava al lavabo amb un trau al cap i els cabells plens de sang. T'explicaré què va passar perquè no t'enfadis amb mi, tot i que no sé si ho llegiràs. Tot va començar un dia al matí que a l'escola, la meva professora em va dir que jo era la finalista d'un concurs de matemàtiques que feia molt temps que m'estava preparant. Jo al vespre, després d'arribar a casa, vaig explicar als pares aquell magnífic esdeveniment: ells, tots contents, em van dir que també tenien una bona notícia, però que encara no me la podien explicar. Quan sortia de la cuina, vaig anar corrents a l'habitació. El problema va ser que en entrar a l'habitació vaig relliscar amb el pijama que havia deixat a terra i vaig picar amb el cap contra una punta de la tauleta de nit, el despertador i el llum van caure a terra, em vaig aixecar de seguida i em vaig tocar el cap; en veure'm la mà, vaig anar corrents amb els pares, ells em van dir que no em preocupés i vam anar junts al lavabo, un cop allà, vas arribar tu, jo entre els nervis i el mal de cap que tenia no et vaig poder dir adéu.

Estic molt enfadada amb mi mateixa. He après que a la vida hi ha coses molt injustes, una d'aquestes és la teva mort, hi ha preguntes a la vida que mai es podran respondre. A vegades penso que potser vull morir, però no puc fer patir més als pares i tampoc els puc deixar sols. Crec que ara és moment de passar pàgina i només pensar en les coses bones que vàrem viure tu i jo. Ara també és moment de gaudir molt de la família, encara que a vegades siguin una mica pesats. Una altra cosa molt important que he après és que comencem a donar importància a les coses quan ja no les tenim. La teva mort no és aquest cas però no vull desaprofitar la família, perquè, quan ja no hi siguin la trobaré molt a faltar i això no m'ho perdonaria mai.

Bé, ja estic acabant la carta que no sé si mai la veuràs, només dir-te que t'estimo molt, avi.

Atentament,

La teva néta.

ESO 2n B

Pseudònim: Robot
Curs: 2n ESO B
Adash Tiwari

L'art de la vida

El passat està escrit en la memòria,
el futur està per escriure,
i ara el present et toca viure.

En la vida tothom fa errors,
molts aprenen de l'errada
i altres que repeteixen la fallada

Avui és el demà que tant et xinxollava ahir,
demà és el dia que t'inquieta avui,
i ahir és història i res més…

El temps és l'espai que hi ha entre les nostres relíquies,
«records» bons i «records» dolents,
però un dia te'n riuràs d'aquests moments.

No et preocupis pel futur,
arribarà, si serà bo o dolent,
això depèn del teu present.

Un savi va dir,
L'home intel·ligent contempla l'inevitable i decideix que no és inevitable,
i l'home comú contempla el que no és inevitable i decideix que no es pot evitar.

Sigues com l'home intel·ligent…
Elimina les cabòries del teu cervell…
Aprèn del passat, viu el present, i treballa pel futur…

ESO
2n C

Pseudònim: 0000
Curs: 2n ESO C
Júlia Comerma

Somnis de mel

Un dia vaig somiar amb una lluna brillant i rodona. Des d'on estava jo la podia observar a la perfecció, fins i tot, si hagués volgut, la podria haver tocat amb la punta del morro i haver jugat amb ella i les estrelles fins que el Sol s'hagués despertat. Però aquell moment semblava tan delicat, que si em movia la lluna s'espantaria i s'amagaria, deixant-me sol en la foscor. Així que vaig romandre assegut, al cim del vell turonet, escoltant la remor del vent en xocar contra les branques dels arbres i aprofitant l'instant per, simplement, desaparèixer.

Per un moment, em va semblar sentir la veu de la mare, cridant-me. Em vaig aixecar per veure d'on provenia i va ser llavors quan vaig veure el llac. Vaig buscar la mare uns instants però no hi era, només hi havia la lluna reflectida en la llacuna i jo la podia veure encara més gran i bonica que allà dalt del cel.

Ara sí, podia arribar-hi. Necessitava arribar-hi i tastar-la. Em vaig acostar, a poc a poc, a les aigües que tants cops havien estat el millor passatemps d'estiu. M'hi vaig acostar fins que els meus ulls també s'hi van reflectir. Els meus eren uns ulls de llop, grans i ametllats i càlids i ferotges, simplement el que era jo, un llop.

La mare sempre m'ho deia, que en una altra vida jo havia estat un llop. Trobava a faltar la mare, i molt. Vaig voler recular i tornar a pujar a dalt del turó on jo estava segur, però la mare em cridava i hi havia d'anar.

Primer vaig posar una pota a l'aigua però no estava gens freda i m'hi vaig capbussar. Vaig notar com tot el pelatge se m'humitejava, a poc a poc, fins a la cua. Després vaig començar a nedar per dins el llac fins on els rajos de la lluna travessaven l'aigua i il·luminaven les poques roques cobertes d'algues. Vaig tancar els ulls i un cop més, vaig sentir com la lluna em cridava, com la mare em cridava.

I, per fi, vaig poder arribar a tastar la lluna. Era dolça, com el cotó de sucre. No, era dolça i gustosa com la mel. Com la mare, un dia, fa molt de temps, em va prometre que seria el dia que la retrobés.

ESO
2n C

Pseudònim: Like a Bo
Curs: 2n ESO C
Martí Bosch

L'osset

Feia molt fred on vaig néixer però l'escalfor de la meva mare ho compensava tot. El flonjo teixit de pèl de la meva mare era com estar a sobre un núvol de cotó ben calent.

Al cap d'uns dies de mamar llet, vaig sortir del cau i vaig fer les meves primeres passes sobre el blanc paisatge. El terra era fred, extens i que quasi feia mal als ulls de la blancor. El vent em fregava la cara com si fos una mà, i em movia la meva cabellera. Al cap d'uns dies, vàrem prendre camí cap a les terres de l'Est del Pol Nord, ja que la costa oest s'estava desfent amb una rapidesa desmesurada. Vam començar el trajecte, i cada dia ens allunyàvem més del nostre càlid cau, mirant al dens i buit horitzó i dormint en gèlides coves.

Un fort soroll de trencadissa em va despertar fent-me fer un bot ridícul. De seguida, vaig anar a buscar la protecció de la meva mare, però no la vaig trobar al meu costat. Vaig sortir de l'estreta cova on havíem dormit la darrera nit, i la vaig veure allà, plantada, mirant a l'horitzó.

—Què passa mare? —vaig preguntar— però no em va fer falta una resposta perquè de seguida em vaig adonar que el gel del nostre davant ja no era gel, era aigua.

—I ara què farem mama? Jo no vull dormir més en aquesta cova. Mama vull tornar al nostre cau, allà jo hi estava molt bé!

Era evident que jo no entenia la situació per la qual estàvem passant, de manera que la meva mare em va mirar, esbossant un somriure trist però tendre a la vegada, i em va dir:

—Fill, seguirem endavant, el nostre cau ja no hi és.

De manera que vam seguir la nostra monòtona trajectòria, dirigint-nos cap al desfet glacial.

Vaig posar el peu en el tros de gel que flotava sobre l'aigua, i aquest es va moure i va voltejar. Jo, espantat, vaig retrocedir cap al poc espaiós iceberg que tenia a darrere i em vaig girar mirant amb cara de desesperació la meva mare. Ella em va dir que ho tornés a intentar, que no passava res, i que no tingués por, i aquella vegada, me'n vaig sortir. I així seguidament, durant hores, fins

que al final ja vèiem el límit que tocava amb la costa est. Durant tot el viatge, se sentien sorolls de trencadisses, però el que va sonar en aquell moment no va ser igual que tots aquells, aquell va ser molt més fort, profund i violent, i seguidament vaig veure els seus efectes.

El tros de gel es va partir per la meitat, i jo, per intuïció, vaig saltar cap a la banda de la costa, arribant a un lloc segur, però la meva mare no ho va aconseguir.

—Va mama, salta! No tinguis por, mama, ràpid que t'estàs allunyant! —La cridava jo desesperat— Ràpid, afanya't! Però ja era massa lluny. La meva mare m'havia abandonat en aquell difícil món.

Em vaig quedar sol tota aquella nit, i seguidament una darrere l'altre, sense menjar i plorant per la meva pèrdua. No sabia què fer.

Al cap de tres setmanes, vaig sentir el soroll d'un motor que no parava de sonar amb un so molt monòton. Era un cotxe groc, i amb sirenes de color taronja, que s'acostava ràpidament cap a mi. Jo vaig intentar córrer per escapar-me d'aquell estrany invent, però els meus esforços varen ser en va, ja que va ser qüestió de segons que el vehicle m'atrapés. Vaig caure a terra, mort de cansament, i em vaig girar per observar l'home que s'apropava amb una arma molt llarga que no en sabia ben bé la seva funció. Abans que arribés a tocar-me vaig fer un crit perquè s'allunyés, però l'home no es va ni immutar, em va disparar un dard a la cuixa. De sobte, vaig notar un gran cansament, i seguidament em vaig adormir.

Sobresaltar-me va ser la primera cosa que vaig fer abans d'obrir els ulls, seguidament, vaig obrir-los, i la imatge que van rebre els meus ulls va ser inoblidable. Estava envoltat de tot de criatures amb els ulls oberts com aquella que m'havia disparat, unes de més altes, altres de baixes però totes amb la mateixa composició i manera de fer.

Em vaig acostar a elles per tocar-les però una cosa molt estranya m'ho va impedir. Era com una capa invisible, que m'aïllava del contacte amb el món exterior, i era una capa d'on mai sortiria.

ESO 2n D

Pseudònim: Corna
Curs: 2n ESO D
Carla Casas

La zebra i el seu reflex

Hi havia una vegada una zebra que vivia al sud de l'Àfrica envoltada d'una gran varietat de plantes i altres animals de tota mena. Resulta que el rei de la seva selva ja era molt vellet i no tenia ni forces per sortir a caçar, així que va buscar una solució per no passar fam: cada mes els habitants del seu regne li havien de fer una ofrena i portar-li una part del seu menjar. El qui li portés la quantitat més elevada de menjar seria beneficiat amb una bossa de 15 monedes d'or. La zebra no era gaire astuta i mai havia aconseguit obtenir el meravellós benefici.

Un dia tot caminant cap al seu regne va passar pel costat d'un riu, tenia molta set així que va decidir aturar-s'hi. El sol brillava amb resplendor i de sobte una silueta se li va aparèixer davant dels seus ulls. Era una zebra que duia un grapat d'herba, fulles i alguns brots de plantes. Només de veure-la, se li va llançar a sobre. Espantada per la caiguda i el rebombori va sortir a corre-cuita i a l'acte va adonar-se que tot l'aliment que portava al rei restava flotant sobre la cristal·lina aigua del riu. Molt amoïnada va tornar a casa, i a partir d'aquell dia va aprendre que has de valorar el que tu tens i no voler el dels altres, que val més tenir-ne poc però profitós que no pas perdre el que ja tens per aconseguir-ne més.

ESO 2n D

Pseudònim: 12345678
Curs: 2n ESO D
Cristina Estrada

Amics verdaders

Era un dilluns 29 de febrer i, com era rutina, estava esmorzant a casa preparada per anar a l'institut. La mare m'havia preparat un iogurt i unes torrades amb pernil dolç, ella s'estava dutxant. Quan les dues vam acabar, vam anar al garatge, vam pujar al cotxe i «cap a col·le hi falta gent!». A primera hora del matí tenia mates amb la Laura, la meva tutora, així que tan bon punt la mare em va dir t'espero a les 17h a l'estació de tren, vaig agafar la motxilla i vaig córrer cap a la classe perquè anava una

mica justa. Vaig arribar i em vaig posar a parlar amb les meves amigues, la Laura, la Carla, l'Alexandra i l'Aina, fins que va entrar la mestra amb un grapat de fulls a la mà. «Separeu les taules i poseu-vos en files que hi ha examen sorpresa», va dir. Què? Examen sorpresa? Però si acabàvem de començar el tema i no entenia res! Tothom va començar a protestar i a cridar, però ens va dir que ja podíem anar fent, que com més cridéssim menys temps tindríem per fer-lo, començàvem bé el matí. Després vaig fer català i abans de pati ciències.

Quan va sonar l'esperat timbre que indicava que era l'hora de l'esbarjo, vam agafar les jaquetes i els entrepans i ens vam reunir, com era costum, a la primera volta a mà dreta del pati. Allà vam començar a parlar fins que de cop ens va arribar una pilota de futbol, que vaig agafar i xutar per tornar-la als de 4t d'ESO, amb la mala sort que va anar a parar a la cara del nen més «xulo» i prepotent que pot existir a la terra. Aquí va començar la diària tortura.

Van venir ell i tota la seva penya d'«amiguets» i em van amenaçar de pegar-me si no els donava alguna cosa; segons ells, era la conseqüència d'haver xutat la pilota. Jo tenia por, molta por, i vaig cedir a donar-los 2€ que portava a la butxaca, pensant que aquí acabaria la cosa. Però no va ser així, s'ho van agafar com una rutina, cada dia venien i m'amenaçaven si no els donava res. Cada, cada dia era igual i les meves amigues es van començar a distanciar de mi, suposo que no volien problemes, menys l'Alexandra, ella sempre estava allà, amb mi, i es va adonar que allò no podia seguir així, que havia de fer-hi alguna cosa o explicar la meva situació a algun adult perquè em poguessin ajudar. I això va fer, va anar a les professores i els ho va explicar tot detalladament perquè hi posessin remei immediatament, elles van dir que ja estarien molt al cas i que havia fet bé d'explicar-ho. L'endemà al matí, quan m'estaven amenaçant de nou, van arribar les professores i els van agafar «in fraganti». No us podeu imaginar la cara que van fer tots en veure-les allà. Quan les professores van prendre les mesures necessàries per castigar-los i tothom va marxar, em vaig dirigir a l'Alexandra i li vaig donar les gràcies per haver-me ajudat. Ella em va respondre:

—A l'amic segur se'l coneix en l'ocasió insegura.

89

ESO 3r A

Pseudònim: Asperatus
Curs: 3r ESO A
Judit Vidal

La bèstia

Enmig d'una vall, on al centre una ciutat, amb manca de llibertat, dret d'expressió, o el fet de compartir somriures amb les mirades plenes d'imaginació i la fresca varietat d'opinió s'havia esvaït, i és que aquesta trista història va començar quan la bèstia es va apoderar de les dèbils ments de la gent a la qual va encomanar la idea d'un creixement, amb rutina i cansament.

La petita bèstia es va criar quan la vall estava florida. Era menuda, insignificant, no cridava l'atenció. La gent la tractava amb normalitat, acceptant que era una novetat, traient-li la màxima importància, sense capficar-se en la realitat.

Però la cosa va anar canviant, i amb el temps, augmentant. Una foscor vagava pels carrers, encomanava el malestar i, evidentment, va contrastar que entre els somriures de les persones, sobresaltés cada dia més la idea de crear una nova població, amb una estructura social que tenia més d'una restricció.

I, sí, en els seus temps havia estat un poble lliure, res de condicions; amb el fet de viure, els sobraven raons, tan sols per somriure.

Els canvis s'havien fet notables, passar de la calma dels carrers a xafardejos de crítics mentiders, i és que a una part de la població se li havia encomanat una nova moda, la de seguir el ramat, per la petita bèstia, que ara més que menuda era grossa i vagava per la ciutat, amb fermesa i seguretat, esborrant la tradició, fent creure a la població que el millor, era caure en la temptació de deixar-se portar pel desig d'un mal pensament que rondava per la ment, i que feia més el mal a les persones, que no pas creava bones estones, les quals s'haguessin gaudit, si no hagués estat pel simple fet de creure la bèstia i el seu mal comportament, de no guardar-se res en ment, de fer el primer que passa pel cap, de no tenir clar el propi estat, del descontrol i la desorganització que va arribar a crear la petita bèstia del més enllà.

I tot era un malestar, desobediència i poca paciència, odi i repulsió; aquelles ràbies que ni amb les gàbies més potents es podien controlar. Era un no parar; tothom se sentia ferit, les crítiques eren el menjar, el pa de cada dia, gràcies a la mania de deixar-se portar, pel primer

canvi, en una estabilitzada societat que molt feliç havia estat, el primer canvi mal intencionat d'un comportament que va néixer en una bona època on tot era respectat i la llibertat es podia adaptar a la manera de fer de cada propi ser.

El cantó positiu no apareixia per enlloc. Ningú no tenia temps de trobar-se a si mateix perquè estaven ocupats observant el que els altres feien. Hi havia rialles d'individus que se'n reien, de la vida dels altres, que no era pitjor que la seva, només que era una manera d'evitar veure's els propis defectes i no tenir ni objectius ni reptes.

Així va ser com l'estructura de la societat d'una antiga ciutat va caure en mans de la bèstia; la negativa psicològica part que hom té al cervell. S'encomana com una malaltia, i pot acabar essent una epidèmia perillosa i desastrosa. Així és el fet de deixar ser influenciat pels pensaments del del costat. Creu en tu, i en el que et pertany.

ESO 3r A

Pseudònim: Senzill
Curs: 3r ESO A
Eulàlia Martí

Etiòpia

Per part meva, crec que aquesta història mereix un respecte, simplement perquè està basada en fets reals. No l'he viscut però em donaré la llibertat d'escriure-la en primera persona.

Tracta de la meva adopció. Vinc d'Etiòpia, vaig arribar als set anys i ara en tinc 14. He passat per dues famílies, residents del país, i ara estic aquí amb la tercera. M'he passat cada meitat de la meva vida en dos països completament diferents.

Quan vaig arribar aquí em va suposar un canvi extremat, (la llengua, el menjar, la casa, maneres de viure i conviure….) així que vaig creure que per adaptar-me més ràpid calia un «reset», oblidar-ho tot i començar de zero.

El que sabien els meus nous pares adoptius, ara i quan vaig arribar, és que en la meva ment ja només quedaven unes poques imatges del carrer on havia viscut, els segons pares i la meva germana, que en aquests últims anys jo deia que estava morta ja que no n'havia sabut mai res més.

Tot aquest tema en general sempre l'havia tractat sense cap entrebanc amb els meus pares, i feia molt temps que dèiem que un dia hauria de conèixer els meus orígens. Així que vam planejar un viatge a la recerca de tot el meu passat.

Dalt de l'avió, em llegia la carta que m'havien donat els segons pares una vegada rere l'altra intentant recordar l'amahric, la llengua autòctona que vaig oblidar en la meva arribada. A casa la tenia guardada dalt d'un armari i quan la vaig agafar li vaig treure la pols, i a poc a poc es va anar definint la imatge que contenia. Hi havia un burro, dos nens petits al costat, i una dona més gran al davant, com si els amagués de la càmera. Vestien amb poca roba, tots tres eren de pell molt fosca i estaven situats en un paisatge de pobresa i sequera.

Eren moltes les expectatives que jo havia posat en aquest viatge; creia que al cap i a la fi seria una turista. No m'esperava tornar a veure la meva família biològica, perquè ells viuen al nord i la ruta programada era visitar el sud. El guia que ens acompanyava des de l'aeroport fins a l'hotel, era el mateix de quan els pares havien vingut a buscar-me. Ell els recordava, però els pares, no. Durant el llarg i calorós trajecte, ens explicava que a més de ser guia també reunia nens amb les seves respectives famílies biològiques. Degut a la llargada del viatge, vaig anar-hi agafant confiança i li vaig explicar que tenia una carta escrita amb amahric i un telèfon dels segons pares.

Quan entre tots dos vam aconseguir desxifrar-la, em vaig adonar del seu contingut. Els pares em deien que ens havíem de separar, però m'estimaven i per això havia d'anar a l'orfenat. En aquell moment em va venir un flaix i un sentiment molt fort i difícil de descriure. Entre malenconia i por, por en recordar l'escena ocorreguda feia tants anys. Sé que vaig contestar que jo també els estimava molt i no volia que em deixessin.

Durant aquest viatge vaig experimentar sensacions oblidades però dures i a vegades plors desconsolats. Tots aquests barrejats, sense tenir el perquè de cap.

El conductor ens va deixar davant d'un local que a poc a poc, per la façana, una mica més vella ja, el jardí del costat i la porta d'entrada, vaig assimilar, però no de seguida, que era l'orfenat que estava descrit a la carta; malauradament no recordava res. No sabia del tot què hi anàvem a fer, allà; sabia que els meus pares havien trobat l'adreça i el volien visitar.

Quan vam entrar, ens van adreçar cap a una sala on hi havia un senyor, amb un rostre seriós assegut davant d'una taula d'estudi i un telèfon al costat. Ens va saludar

i es va tornar a asseure. Em va reconèixer, i en anglès vaig intervenir de la següent manera:

—How did my sister die?

L'home va mirar avall, com si busqués alguna cosa, i va treure uns arxius, que vaig suposar que eren els meus. Va apuntar un telèfon en un paper i amb un anglès poc fluid digué:

—Your sister is still alive.
—She is 18 and wants you to know that you are the aunt of her baby, who is two years old.

En aquell moment em vaig sentir desconcertada i, a la vegada, emocionada. La primera de moltes llàgrimes queia sobre la meva galta. Va ser un dia dur i feliç alhora.

Us vull dir que, estant allà, em va costar uns quants dies assimilar una història viscuda durant anys, recordada en un obrir i tancar d'ulls i això em va provocar voler conèixer la meva germana i la resta de la família més endavant.

El retorn cap a casa no va ser dur. El meu objectiu s'havia complert i estava segura que no seria l'última vegada que veuria aquells paisatges.

ESO 3r B

Pseudònim: John Cena tuturutu
Curs: 3r ESO B
Ferran Hernández

Per què estic fent això?

Recapitulem: m'he tancat a la meva habitació seguint uns passos molt estranys d'un «com fer…» d'algun youtuber amb uns dotze mil subscriptors. Perdoneu-me, m'he descuidat el típic: «SPOILER ALERT!». Tant és, tampoc haguéssiu entès aquesta història des de qualsevol punt que no fos l'inicial. Per tant, comencem des del principi dels temps, però des de l'inici de l'original, no com aquells llibres que després treuen el que va passar abans i t'arruïnen tota l'emoció.

En aquesta vida hi ha coses que no aconseguim entendre i que tampoc els donem importància: aquell morat al peu quan només havies estat dormint, aquell bolígraf desaparegut que tenies a la mà fa un moment, aquell bosc de llegendes urbanes on desapareix gent,… Però tots pensem: «La ciència està molt avançada, si n'estigués passant alguna, ja ho sabríem». Però simplement ens enganyem, perquè la ciència sí que té una explicació, per confirmar-ho!, no per desmentir-ho. Senyores i senyors, us presento la física quàntica, la més difícil i la que és més il·lògica, com aquell arbre mal format del parc de davant de casa que quan eres petit no sabies com es mantenia dret. En aquest cas ens basarem en la teoria que si dos objectes són quàntics, dues pomes per exemple, si en tires una a una punta de l'espai i l'altra a l'altra punta, quan en mosseguis una, l'altra també ho estarà a l'instant. Per conseqüent, si alguna part del teu cos fos quàntica i n'hi hagués una altra en un univers paral·lel remot, quan es clavés un cop tu també ho notaries. Oi que ara tot comença a agafar forma?

I ara ve la pregunta del milió de dòlars, què hi pinta un jove de 15 anys en aquestes ciències? Doncs la resposta és molt simple (ningú rebrà el milió de dòlars si us ho havíeu preguntat), res. Ah, però i si canviem la fórmula per un noi jove de 15 anys que ha descobert que és quàntic? Llavors tot canvia, com el meu món quan ho vaig descobrir.

Ara us faré un resum de la informació de la qual disposo (no vull que us empasseu la típica història d'adolescent que té problemes a l'escola i que descobreix que és únic): sóc quàntic, el meu altre «jo» quàntic (diem-li J2) és una entitat omnipotent dins el seu univers, puc veure la vida d'en J2 a través dels meus somnis, hi ha altres persones que també són quàntiques, les persones quàntiques són segrestades pel govern, si un dels dos éssers quàntics mor, tots dos moren, cosa que em converteix en l'única persona capaç de matar un ésser omnipotent i, per tant, en un objecte d'immens valor.

Ara ve quan us explico els meus plans: fer que l'FBI em segresti, usar la seva tecnologia per acostar-me a en J2 i que ell vingui a aquest món, solucionar tots els problemes del món amb en J2. Ara mateix estic construint una bomba per detonar-la (sense matar ningú) i així atreure l'atenció de l'agència d'intel·ligència. El que no sabia era que jo seria el quàntic més vigilat (per motius que desconec). Per sort ens vam fer amics, ja que ells volien veure un ésser d'un altre univers i jo en J2. Ho tenien tot molt ben muntat, havien aprofitat una espècie d'escletxa espaciotemporal que ja existia prop de la Lluna, de fet la nau de l'Apol·lo 13 va desaparèixer allà, per tant provarien de llançar-me allà per veure si en J2 s'acostava a la Terra.

Els successos que van ocórrer quan vam arribar van ser confusos i ràpids. Em van llançar a dins l'escletxa i mentre la creuava vaig veure una imatge ràpida de jo mateix però amb roba ostentosa i un somriure malèvol en el seu rostre, em va xiuxiuejar:

—Recuperaré la meva vida.

Vaig aterrar en un món sumit en el caos més absolut, i notava una sensació de poder, els poders d'en J2 ja se m'havien transferit, vaig volar per tenir una vista més panoràmica i vaig veure una frase escrita: «ara és problema teu». Abans de canviar aquell desastre vaig reflexionar, i vaig pensar en el significat d'aquelles paraules. Sobtadament, ho vaig veure tot, en J2 tornant sense poders, l'FBI esborrant-li la memòria (pensant-se que era jo), jo sentint malenconia per la meva antiga vida i recuperant-la lesionant-me perquè a en J2 també li passés i tot tornava a començar. Vaig veure que només tenia una opció, seguir repetint el bucle fins a tota l'eternitat, perquè la meva immortalitat m'impedia el suïcidi i no podia matar el meu altre jo ja que només podia esperar al canvi d'universos i recuperaria la meva vida temporalment. I el més important, quan va començar això? He estat repetint els fets des de l'inici dels temps? Per què estic fent això?

ESO 3r B

Pseudònim: Donald Trump
Curs: 3r ESO B
Pau Vendrell

Càpsula d'Exploració Galàctica II

Em dic Edison Feeber. Vaig néixer el 13 de juliol de l'any 2112 dins la Càpsula d'Exploració Galàctica (CEG per als amics), on també moriré d'aquí a 85 anys. El destí de la meva nau, Kepler-22b, es troba a 600 anys llum del planeta Terra.

La vibració de la llitera em desperta. El braç mecànic em serveix la dosi diària de nutrients en forma de pastilla i m'injecta una dosi de morfina. S'encén la pantalla i la llitera s'inclina:

«Estimat Edison Feeber, recorda que el que estàs fent salvarà el món».

Les imatges ensenyen nens esquelètics, bombes atòmiques i soldats del Partit sent mutilats i afusellats per membres de la Rebel·lió.

«Kepler-22b és un planeta cent per cent molt real i molt habitable al qual arribaràs d'aquí a exactament 523 anys gràcies a la gran tecnologia mèdica d'aquesta càpsula completament autosuficient i sense cap tipus d'error de disseny o de funcionament.»

Les imatges mostren un planeta paradisíac (presumiblement Kepler-22b) i enginyers i metges del Partit dissenyant i muntant la càpsula.

«Gràcies, Edison. Ara portes exactament 15 anys, 2 mesos i 15 dies lluitant per la humanitat. Perquè, recorda, al Partit no li interessa el poder, ni els diners, i tenim un especial desinterès per al petroli: ens importen les persones.»

Mentre es mostren aquestes paraules, de fons es veu el moment del meu naixement i el president donant diners a un indigent, el president repartint caramels entre els infants, tota una gentada plorant per l'arribada del president, el president escridassant un empresari i felicitant els treballadors, i finalment el president votant a les eleccions.

«Això ha sigut la sessió d'esmorzar d'avui. Demà, en commemoració dels 77 anys de l'inici del programa d'Exploració Galàctica **1** (NO VA EXISTIR CAP PROGRAMA ABANS QUE AQUEST) en lloc de l'enginyosa i pràctica pastilla de nutrients us proporcionarem una barreta de cereals transgènics, dissenyats per a proporcionar-vos la màxima felicitat.»

El llit s'inclina fins a deixar-me dret sobre el terra i les cintes magnètiques em dirigeixen cap a la Zona de Lleure i Cultura.

La pantalla tàctil em pregunta:

«De quin producte voldria gaudir avui?

—Història del Partit (3 volums)

—Com els valents voluntaris sacrificaren les seves vides perquè la segona generació arribés a Kepler-22b (2 volums)

—Succedani d'emoció

-Ajuda espiritual»

Selecciono «succedani d'emoció».

«Ha escollit succedani d'emoció. Bona elecció! Aquest succedani no té cap tipus d'efecte negatiu sobre les seves neurones, és més, serveix per a estimular el seu cervell ENCARA MÉS que quan llegeix la història del Partit. El seu efecte només dura unes tres hores, així que encara li resta temps per a gaudir de l'art, la cultura i la ciència quan hagi acabat amb la seva emocionant aventura. Gaudeixi!»

Tanco els ulls mentre rebo una descàrrega elèctrica i una pujada brutal d'adrenalina.

Unes dotze hores més tard, em desperto sobre el llit inclinat.

«És hora d'anar a dormir, senyor Feeber. El necessitem amb la màxima energia perquè la humanitat tingui una segona oportunitat.»

Rebo una punxada de sedant i caic adormit.

La vibració de la llitera em desperta. El braç mecànic em serveix la dosi diària de nutrients en forma de pastilla i m'injecta una dosi de morfina. S'encén la pantalla i la llitera s'inclina:

«Estimat Edison Feeber, recorda que el que estàs fent salvarà el món».

ESO 3r C

Pseudònim: Valerie
Curs: 3r ESO C
Nell Aguilar

L'àngel que em va salvar de la ira

Feia por, aquella porta que amagava les proves més dures que ningú es podia imaginar a menys que entrés, feia por. El rellotge del compte enrere marcava que em quedaven 2 minuts.

Com havia arribat fins allà? A sí, ja me'n recordo. M'havia presentat com a guerrer del cel.

En aquell moment vaig girar el cap i vaig veure la mirada de milers d'ulls que m'observaven, alguns resant per mi, altres emocionats per l'imminent principi de l'entreteniment.

En aquell moment em va passar pel cap abandonar. Vaig fer fora aquella idea i tan ràpid com va arribar va marxar. Quedava mig minut.

Concentra't Gerzio, aquesta prova determinarà si tornes al paradís com un heroi i et fas guerrer del cel o si t'envien per sempre més amb els humans d'allà baix amb els seus dilemes, les seves guerres i els seus pecats. 20 segons.

Vaig tancar els ulls i vaig pensar en ella, la Sunsha era l'única cosa que em tranquil·litzava. Vaig notar la seva mirada al clatell, i em va donar escalfor i em vaig imaginar el seu somriure. Sí, podia fer-ho, si l'havia aconseguida a ella també podia fer això. Vaig tornar a obrir els ulls. 10 segons.

D'acord Gerzio, posició de córrer, mirada fixa a la porta negra. 5 segons, 4 segons, 3 segons, 2 segons. Efectivament, aquella porta feia molta por. 1 segon.

La porta es va obrir i tot el públic va aguantar la respiració. Em vaig posar a córrer.

Primer tot era fosc, la por em va recórrer l'espinada, ja no podia tornar enrere.

Vaig córrer sense parar, i de cop una veu va sonar per tot arreu.

—Gerzio, aquesta és la prova del llim a la qual t'has presentat voluntàriament. Si continues corrent d'aquí a poc trobaràs una porta, aquesta et portarà a una visió on hauràs de demostrar la teva vàlua com a protector del cel, els àngels més purs i bons que existeixen. L'hauràs de superar i netejar la teva ànima. Bona sort.

Després la veu va callar i vaig veure la porta. Em vaig aturar al davant, havia d'estar preparat per qualsevol cosa que vingués després. M'havien explicat històries terribles d'algunes proves que havien hagut de passar alguns. Quasi ningú havia tornat, ja que després de la prova immediatament si no l'havies passada t'enviaven a allà baix sense recordar res ni ningú del paradís. Als que no superaven la prova els anomenàvem àngels caiguts, nous humans. Jo no podia ser un àngel caigut, havia de tornar per la Sunsha, no sobreviuria sense veure la seva mirada un cop més.

Vaig decidir entrar i just quan vaig obrir la porta vaig caure al buit. Vaig tancar els ulls. Estava molt marejat i adolorit, què havia passat? Vaig pestanyejar per veure on era.

Era en un prat preciós d'herba clara i verda que resplendia sota un dia assolellat. Vaig mirar al meu voltant i en la llunyania vaig distingir una persona. Era la Sunsha! Tan bella com sempre, però no tenia ales. Semblava una humana. Tot i així li quedava bé aquella mirada de mortal. De cop i volta va aparèixer una altra figura que vaig reconèixer a l'instant, era en Kevin. Com l'odiava, era la persona que odiava més del món. Abans de mi, ell era el nòvio de la Sunsha, i ara era allà, davant meu, amb ella com si fos seva, devorant-la amb els ulls com feia sempre. Però aquest cop era diferent. Què fallava? No, no podia ser, ella el mirava, i li somreia. Estaven els dos junts com si no hagués passat res, com si ell no l'hagués destrossada feia uns mesos.

Vaig començar a sentir un sentiment nou, un que no havia sentit mai, però estava apareixent i ho feia amb

tota la força que un es podia imaginar. No vaig aguantar més, dins meu només hi havia idees molt desagradables de com fer que la Sunsha s'allunyés d'ell. Vaig començar a tancar els punys amb força i a avançar cap a ell, i de cop va passar allò esperat: es van fer un petó. No vaig aguantar més. Just quan anava a descarregar tota la meva ira contra ell el terra es va començar a moure com un terratrèmol i tot darrere la parella fent-se el petó es va anar desplomant a poc a poc, i només amb un pestanyeig es va formar un enorme precipici on a sota hi va aparèixer un mar amb unes ones ferotges que picaven contra les roques. A sobre meu es va formar la tempesta més ferotge que havia vist mai, però tot això no em va importar. Només els veia a ells, fonent-se en un petó d'aquells que em pensava que ella només em feia a mi. Però el terratrèmol va agafar més força encara i la Sunsha va desaparèixer, però en Kevin seguia allà. Uns segons més tard va perdre l'equilibri i es va quedar penjat del penya-segat cridant ajuda com un desesperat. Vaig córrer cap a ell per ajudar-lo però una part de mi em va fer aturar i plantejar-me si no era millor llançar-lo al precipici per robar la meva noia. La ira encara em corroïa per dins, i em vaig ajupir per tirar en Kevin fins a les roques afilades que sobresortien de l'aigua. I just quan em disposava a tirar-lo daltabaix una veu celestial em va dir:

—Sisplau, no ho facis.

Era la veu de la Sunsha que havia ocupat els meus pensaments. No entenia res de res, però aquelles quatre paraules van canviar alguna cosa dins meu. Vaig agafar en Kevin i el vaig salvar d'una mort imminent i tota la ira va marxar de cop. Tot es va tornar borrós i vaig tornar a caure al buit. Mentre queia, la veu del principi va tornar a la meva ment ja molt cansada:

—Enhorabona Gerzio, un guerrer del cel sempre ha d'anteposar el bé i la seguretat dels altres habitants del cel als seus sentiments personals. Has passat la prova.

Vaig arribar al terra dur de l'altra banda de la cúpula. Ho havia aconseguit? Vaig aixecar la vista i em vaig trobar totes les mirades del principi. Sí que ho havia aconseguit, i tot gràcies a la meva estimada, l'àngel que em va salvar de la ira.

94

ESO 3r C

Pseudònim: Àngels
Curs: 3r ESO C
Emma Escobar

Somnis

Com pot ser que amb tantes coses estúpides que s'inventen cada dia, a ningú se li hagi acudit inventar brúixoles que busquin la felicitat? Qui vol trobar el nord si la felicitat no s'hi troba? Seria «com colpejar una paret amb l'esperança de transformar-la en una porta», «com esperar que la vida et tracti bé per ser bona persona» o «com mossegar la mà de qui t'alimenta i llepar la bota de qui et dóna cops de peu». Inútil i hipòcrita.

Per què tots volem ser aquell nen que mai mor, que manté el seu esperit lliure i pur. Aquell nen que veu les coses difícils d'apreciar per un simple humà.

Jo també volia tot això, però just quan vaig aconseguir veure el color dels somnis, algú va apagar el llum i em va xiuxiuejar a l'orella que somiar amb volar i assolir els núvols era un joc de nens, i que hauria de deixar de creure falses il·lusions per poder créixer. El problema és que ningú m'havia preguntat si volia créixer. Se'm va oblidar com es somiava, i la possibilitat de ser aquell nen immortal se'm va escapar de les mans, i amb ella, tots els somnis que pot tenir un nen.

Un nen que ara ha hagut de créixer abans de temps, un nen que en comptes d'anar a l'escola i preparar-se pel que vol ser a la vida, ha hagut de fugir de casa seva amb l'esperança que tindrà una vida millor i que ell i la seva família no seran les pròximes víctimes d'un bombardeig. Un nen que ha passat setmanes en una pastera, resant per no ser el pròxim en morir ofegat, un nen que acaba d'arribar a terra ferma pensant que tot ha acabat, que no haurà de patir més, i que acte seguit, li han tancat la porta als nassos, l'han repudiat i aïllat en terra de ningú amb milers de companys espantats i famolencs.

Aquell nen volia ser escriptor, volia compartir les seves idees i millorar una mica el món amb les històries que havia d'explicar. Però això ja no podrà ser, perquè aquells eren els somnis d'un simple nen de qui ara no ha quedat res, ningú podria dir que som la mateixa persona. Ara sé que les meves paraules no commouran mai ningú, perquè mai seran escrites. Perquè aquí ni tan sols tinc llapis i paper, i perquè no tinc l'esperança que em deixin passar, per a ells no sóc important. Encara que dubto que pogués passar, deixar enrere els meus pares, germans, companys que tampoc no tenen culpa,

que també han deixat de ser qui són. Seré dèbil, però estic convençut que cada nit vindrien a destorbar-me el son, i a recordar-me quant miserable sóc en mirar-me al mirall, i no podria suportar-ho, acabaria consumint-me. Però em quedarà el consol que no seré tan covard com els que ens ha fet això, el que ha destruït allò que érem i encara pot dormir durant les nits.

ESO 3r D

Pseudònim: Anònim
Curs: 3r ESO D
Cristina Adell

Respiracions

Respiració: Procés vital que consisteix en l'entrada d'oxigen al cos i la sortida de diòxid de carboni. En termes científics ho definiríem així, però jo vull anar una mica més enllà. Una respiració pot voler dir moltes coses: com et sens, o bé si estàs tranquil, espantat, confós…

Primera respiració:

Tot va semblar ser una simple aparença.

Aquella vaga sensació de llibertat i benestar que vaig arribar a assumir tres mesos després del desastre no va resultar ser més que una pausa al meu dolor; com si el món hagués decidit que ja havia patit massa temps seguit i em donés unes setmanes de recuperació, però per caure després. Va ser com si d'alguna manera hagués arribat el moment de calma que et proporciona l'ull d'un huracà, després de la forta tempesta. Ingenus els que es creuen que aquella calma serà perpètua, quan surten de casa a confirmar que ja ha sortit el sol els tornen a sorprendre els forts vents i les fortes pluges.

Segona respiració:

Ahir, vaig somiar-te.

Malgrat que eres un personatge important a la història, no apareixies en ella. Era molt simple; volia veure't i per fer-ho havia de travessar tot el desert del Sàhara a peu. I allà estava jo, amb una motxilla a l'esquena a punt d'emprendre aquell llarg i difícil viatge fins a tenir-te al meu costat.

He intentat trobar la metàfora d'aquesta curiosa escena. Suposo que el meu subconscient em vol dir que tinc el valor suficient per poder fer tot el que em proposi, per molt difícil que sigui.

No sé com va acabar el somni, no sé si vaig morir deshidratada en l'intent. Suposo que, d'alguna manera, el meu cap m'està oferint l'oportunitat d'escriure el meu propi destí.

Tercera respiració:

Com pot ser que pensi en aquella persona a cada segon de la meva vida?

El ritme de la meva respiració augmenta, el meu cos em demana un sospir més i per fi apareix ell. En aquell moment obro els ulls, ja no hi és. Ha desaparegut. Els torno a tancar i continua allà. Sé que hi és, el seu rostre està tapat pels seus cabells foscos com el carbó, noto la seva presència. Cada segon que passa l'admiro més. El més estrany és que està en un espai inexplicable; és com una tercera dimensió en què apareixem ell i jo. No sé qui és. No ho sé. Aquella imatge em ronda pel cap a cada instant. Em ve el seu record fugaç i penso: és tot el que tinc.

Sé que he de tornar a la realitat. Em costa abandonar aquella imatge, però ho faig. Sona el despertador. Són les 7:30h. Un dia més. Un altre cop el mateix somni. Suposo que és això, un somni i res més.

Quarta respiració:

El silenci,
tant a dir,
tant a escoltar,
llavis cosits,
cors ofegats.

Cinquena respiració:

Si no tanques bé els ulls moltes coses no es veuen. Des que vaig començar a escoltar cançons amb els ulls tancats, no he deixat d'imaginar-me històries que s'han projectat com pel·lícules a les meves parpelles. Sobretot quan escolto la nostra cançó, aquella que tantes vegades hem escoltat junts. Tres minuts i mig són suficients per omplir els meus ulls de records que són de tot un any ple de sorpreses.

Així que, com us he dit, les respiracions poden ser molt més que el procés vital que consisteix en l'entrada d'oxigen al cos i la sortida de diòxid de carboni. Només cal parar atenció.

ESO 3r D

Pseudònim: Spoopy
Curs: 3r ESO D
Gerard Morales

Carta espiritual

Lector,

No t'ho semblarà, però sóc molt proper a tu. No sóc ni un home ni una dona, ni tan sols tinc un cos. Deus estar confós, però deixa'm explicar qui sóc.

En les teves primeres passes jo et donava força per aixecar-te. Quan estudiaves a mitjanit i la son et baixava els ànims, et recordava els luxes que podries tenir en un futur. Quan semblaves satisfet amb el poc que tenies, jo t'animava a tirar endavant. Cada vegada que sents una emoció de seguir les teves metes i arribar el més amunt possible, jo sempre estic al teu costat donant-te ànims.

Perdona si no m'he presentat: Sóc la teva ambició, i t'escric aquesta carta perquè cada vegada que sentis inconformisme i intencions d'arribar a la cúspide de l'èxit, et recordis de mi. Jo no sóc res sense tu, i tu tampoc series res sense mi.

Acabat aquest comunicat, espero que sempre em tinguis dintre teu.

ESO 4t A

Pseudònim: Granota Gustavo
Curs: 4t ESO A
Marià Coma

El cicle de la vida

—El cicle de la vida està clar i assumit per tot ésser viu amb un mínim sentit de la consciència. Tots sabem que algun dia, per sort o per desgràcia, deixarem aquest món. Hi ha un bon reguitzell d'especulacions sobre què passa i on va a parar la part no material del nostre cos. Crec fermament que el nostre cos és només una mena d'armadura que protegeix l'ànima que és el que realment som. Però realment ningú s'ha plantejat què és la nostra ànima. Opino, doncs, que és el que ens fa ser com som, és a dir, l'ànima ets tu. No crec que això quedi gaire clar, per la qual cosa en posaré un exemple: tu vas al cinema i veus una pel·lícula, els teus ulls són els qui han fet que l'hagis vist, però és l'ànima qui capta el missatge i qui es queda amb el record i els principis extrets.

—Senyor, disculpi però el que vostè diu amb aquestes paraules és que tot el que som està destinat a què l'ànima funcioni?

—No, l'ànima sempre funciona, si vostè morís per deshidratació l'ànima no es deshidrataria perquè no pot morir, sempre serà allà, no sabem on va a parar però sempre hi és. El que es descompondria seria el seu cos i els òrgans.

—Però, i el cervell? El cervell és qui realment emmagatzema els nostres records i qui coordina les nostres accions. El que vostè diu és que l'ànima supleix el cervell?

—Disculpi però crec que vostè no m'ha escoltat atentament, el cervell funciona per si mateix i fa aquestes funcions, emmagatzema coses i coordina. És el que ens fa funcionar, però ens fa funcionar perquè l'ànima pugui prosperar i aprendre, bàsicament que puguem viure experiències i analitzar-les perquè l'ànima prosperi.

—Però es pot viure sense ànima? —pregunta un senyor de la tercera fila.

—Si es produís el cas que algú no tingués ànima, aquest seria un cas particular i estrany, ja que seria una espècie de zombi però amb una intel·ligència artificial. Podria entendre-ho tot ja que el seu cervell seguiria funcionant. Viuria experiències i es divertia com faria qualsevol ésser humà però no tindrien una repercussió en el temps, sentiria un gran buit dins seu, no sabria perquè fa les coses. Tindria sentiments però no serien del tot sincers. Per exemple, aquest algú es podria enamorar d'una noia, però mai donaria la seva vida per ella. L'ànima és el que marca l'extra i la radicalitat en les nostres accions. Hi ha gent que per un equip de futbol donaria la vida, perquè senten els colors a l'ànima, el sentiment forma part d'ells. Els sentiments són la nostra persona i la nostra persona és la nostra ànima. Dit això dono per acabada la discussió.

Tota la sala es posa dempeus, el grup d'historiadors, científics, matemàtics aplaudien. En el seu interior, a l'ànima sentien que el que acabaven d'escoltar era cert encara que no es pogués demostrar científicament.

ESO 4t B

Pseudònim: Blanc
Curs: 4t ESO B
Laura Garcia

La importància de l'insignificant

Hi ha moments on et trobes insignificant. Et sents frustrat amb el món, de fet, li dónes la culpa de tot allò succeït, perquè no vols acceptar o, fins i tot, no veus que ets tu qui s'ha equivocat. Aquí és quan t'empasses el poc orgull que encara et queda, l'oblides per un segon i reconeixes que ho has fet malament. Et sents vulnerable però, sense adonar-te'n, alliberat. Malgrat tot aquest pas no és tan fàcil.

Equivocar-se està infravalorat, no ens adonem de la importància que té perquè ho veiem com un defecte. I no un defecte qualsevol, ja que hi ha diferents graus de defectuositat, el pitjor de tots. Perquè quan et proposes un repte, sempre penses en equivocar-te. Aleshores t'apareixen els dubtes, un neguit que es fa gran a mesura que penses en fallar. Comences a donar-hi voltes, a posar-te excuses raonables per no fer el que et proposes, fins al punt que et convences a tu mateix de no fer-ho. I et sents bé. Totes aquestes raons han anat tapant el forat que s'ha fet quan has pensat en errar. Perquè equivocar-se és el pitjor, així ho considerem. El que no volem veure és la por. Un altre pilar. Un cop has decidit abandonar aquell propòsit, encara que inconscientment, per por al fracàs, continues «vivint». Els primers dies són fàcils, perquè tens recent el raonament que has fet per rebutjar el repte. A mesura que passen les setmanes, aquells vells arguments es fan borrosos i prens consciència del teu fracàs; et pares a pensar. T'atures i t'oblides de tot, però, alhora, és el moment on el teu cervell funcionarà més. Et planteges tot el que podria haver passat si no haguessis reculat a l'últim moment, què estaries fent, a qui hauries conegut i, fins i tot, on series. Comences a notar una molèstia al cos, a poc a poc sents una buidor que tenies des que vas decidir no lluitar pel teu somni i que fins aquell moment havies volgut ignorar, mentre tu no pares de pensar. Et cargoles i segueixes analitzant la situació, imaginant tot el que has perdut, descontrolant-te amb tot de pensaments fins que t'atures, aixeques la vista i entens que t'has equivocat.

Buidor.

Hi ha moments on et trobes insignificant, aquest n'és un. Però no ha acabat. Fet aquest pas, cadascú té diferents maneres d'expressar la seva frustració. Algú ho farà a través de l'alcohol, el meu cas, drogues, qualsevol cosa per no donar-hi més voltes, per parar de sentir com caus en la penombra infinitament. Passen els dies i tu no surts del forat negre, les persones del teu voltant considera que estàs massa submergit per sortir-ne, i t'ignoren, perquè creuen que tu no vals la pena, que estàs perdut, i això t'enfonsa més. Un dia t'adones que estàs surant en el no res, mirant amunt, simplement mirant. Veus com els altres passen davant teu i no tenen aquella cara, aquella mirada, aquella sensació de podrit que veus al reflex del mirall. Comences a pensar que ells són perfectes, que ells valen la pena perquè caminen amb seguretat… De cop, apropes la mirada i els veus amb precisió. No són perfectes, i s'equivoquen. El teu cervell s'activa altra vegada, et dónes voltes, t'observes i comences a creure que tens una oportunitat de fer les coses bé, de no dir que no abans d'hora. T'adones de la importància que té equivocar-se, i és que per poder arribar a ser grans, primer hem d'adonar-nos del petits que som. Si més no, aquesta és la meva experiència.

ESO 4t B

Pseudònim: Mar Blau
Curs: 4t ESO B
Marina Fernández

La bibliotecària

Travessant les muntanyes de l'Oest, el Sol s'amagava darrere dels daurats camps de blat que ell mateix envernissava amb la seva mansa i càlida lluor d'or. El fum de les xemeneies de les cases de fusta s'elevava pel cel ataronjat del crepuscle en una dansa mortífera. Els pastors collien el blat, cobrint-se el rostre amb les mans per contemplar millor el poderós cavall de forts músculs que galopava amb elegància i velocitat pels camps recentment segats. A la muntura, el cavaller errant amb armadura i sense estandard es mantenia amb l'altivesa i l'arrogància pròpia d'un jove gallard.

Una vegada al poble, sense baixar de la bèstia (potser per causar més imposició i poder), va demanar a tres vilatans per separat, tots eixuts, afamats, fatigats:

—Digueu-me bon home, he sentit històries magnífiques del bosc darrere d'aquest humil poble. Les branques dansen amb cada carícia del vent i el daurat de les seves fagedes són les flames del Sol. Es diu que una criatura mística habita aquestes terres, i m'agradaria poder veure la seva màgia i el seu poder amb els meus propis ulls.

I tots els vilatans li responien el mateix, semblant al següent:

—No us aventureu per aquestes terres, mon senyor! Les branques cobren vida i s'enrosquen als turmells i als braços; i res de daurat i criatures allà dins. Tot és fosc, ombrívol i mort! Fins i tot els arbres s'encongeixen per la tristesa d'aquest erm —en aquell moment de la conversa, sempre abaixaven la veu i miraven de reüll als altres vilatans que s'aturaven per dissimular una mirada curiosa—. Es diu que ben endins del bosc hi ha una casa abandonada on abans hi vivia una bibliotecària que amagava els llibres més antics i savis de tots els temps. Un bruixot de màgia fosca, atret pels llibres místics, va recórrer cel, terra i mar per arribar-hi. La bibliotecària es va negar a lliurar-li les meravelles que hi guardava, i va caure sobre ella una maledicció; una maledicció que encara avui perdura. Mireu al vostre voltant! El bosc és mort i ningú ha sortit mai més d'allà amb vida, perquè el seu fantasma no deixa que ningú s'acosti al seu territori!

L'audàcia del jove cavaller estava essent fomentada per les prohibicions i les supersticions dels vilatans. Continuava pensant que aquella pobra gent mancava del seu esperit aventurer i valent, així que va penetrar dins les profunditats del bosc.

Al cor del bosc, la foscor era omnipresent i aclaparadora. Els arbres entrellaçaven les seves copes per amagar els últims raigs de llum solar del dia, i les seves branques i fulles es movien lleugerament amb la tranquil·la però freda melodia del silenci.

Després de continuar el camí durant molta estona, el cavaller va arribar a una clariana, on la llum platejada i brillant d'una lluna plena incidia perpendicularment sobre la casa antiga de tres pisos que s'erigia davant d'ell. Part del sostre estava caigut; la porta, destartalada; i, el vidre de les finestres, trencat.

La imprudència del cavaller, que començava a vacil·lar, el va fer baixar de la seva cavalcadura. Amb la mà enguantada sobre el pom de l'espasa, va dirigir-se amb compte cap al llindar de la porta. Aquesta va grinyolar estrepitosament quan va acabar d'obrir-la, i ell mateix va aclucar els ulls pel soroll. La vella fusta del terra va cruixir en el moment en què va posar el primer peu dins la casa senyorial.

Davant seu s'estenia un vestíbul antic però polsegós; segurament temps enrere hauria donat la impressió d'una sala espectacular i luxosa. No obstant això, el llum del sostre amb esquerdes semblava a punt de caure sobre seu, i faltava part de la barana de l'escala, un cop majestuosa, que portava al primer pis.

El cavaller va pujar els graons d'un en un, notant la seva pròpia respiració bategant furiosament, a punt de fer explotar el seu cor i pit. Una de les portes arribava a una biblioteca grisa i plena de llibres, amb manuscrits antiquíssims i polsegosos. Des de la finestra de l'habitació, es podia veure la minsa claror de la casa.
Un vibrant calfred va recórrer el seu cos sencer, i aquesta mateixa fredor envoltava la biblioteca amb una gèlida abraçada hivernal. A poc a poc, el cavaller va donar mitja volta, amb el cor a cent per hora. La carícia fantasmal d'uns dits li escanyaven el coll, tan frígids i morts com el sol d'hivern. Les ombres s'arrossegaven pel terra de fusta, per la coberta dels llibres, per les parets… El cridaven amb veus esgarrifoses i l'agafaven amb els seus braços ondulants, encara que ell intentava resistir-se d'aquella amenaça espectral i invisible.

Les ombres el van envoltar, i, quan va intentar alliberar-se, la seva veu va quedar ofegada per l'alè letal de les siluetes fosques que dansaven davant dels seus ulls; de la mateixa manera que l'acer d'una espasa silenciava eternament la voluntat de la presa.

ESO 4t B

Pseudònim: Kitsune
Curs: 4t ESO B
Laia Vivet

Al final tot arriba

Com tots ja sabeu, els meus avantpassats van tenir sempre un pensament molt conservador. Un pensament profund, podríem dir-ne, també, un sentiment. Les generacions posteriors van anar adoptant el sentiment que tant els identificava. Fins que també li va tocar al meu pare.

El meu pare, quan era jove, sempre va disposar de tots els privilegis disponibles que s'oferien en aquells temps. Us podeu imaginar que va tenir unes condicions de vida immillorables, mai li va faltar de res. I sabeu per què? El meu pare era fill d'un dels guàrdies civils més destacables de la seva època. El meu avi, tot i que havia d'estar a disposició de la Nació en tot moment, sempre va vetllar per la felicitat del seu petit i estimat fill. El seu fill era la seva prioritat, seguit d'Espanya. El meu avi s'estimava Espanya com si fos la seva pròpia filla, i desitjava amb candeletes que algun dia, tot allò que havia ensenyat al seu fill, li servís d'exemple per continuar vetllant per la gran Espanya del moment i que el seu petit tresor es convertís en un guàrdia civil d'excel·lència.

Ara mateix, em trobo tancada a la meva habitació de la caserna de la Guàrdia Civil. I us preguntareu què hi faig

allà. Doncs bé, el somni del meu avi es va complir fa uns quants anys, quan jo encara no havia nascut. El meu pare, davant la mort del meu avi, va decidir fer realitat el seu anhel, com a mostra d'agraïment per tot el que havia fet per ell, tot i les dificultats en què va viure. I us preguntareu qui és el meu pare. Sí senyors, el meu pare és la mà dreta del General Franco, Serrano Suñer.

Ja fa aproximadament deu anys que el franquisme es va imposar a Espanya. Han transcorregut deu anys, i sembla que la societat cada vegada va empitjorant. Tot va començar amb la imposició d'un règim feixista, després de la Guerra Civil l'any 1939, pel General Francisco Franco. Durant tot aquest temps només hi ha hagut repressions dels republicans, els quals han sigut empresonats només per tenir ideologies diferents a les del General. La gent viu amb por, amb por de ser capturats i tancats a la presó; amb por de fer alguna cosa que el General Franco no accepti. Els republicans s'han d'exiliar, fent-se passar per altres persones o, simplement, escapant-se, intentant fugir del franquisme i de les mesures dictatorials de Franco. Les mares estan preocupades, no saben què els poden fer als seus fills i no volen que surtin de casa pel temor que els capturin. Les embarassades arrosseguen la desesperació, ja que no volen parir pel temor que el seu fill desaparegui degut a les nombroses desaparicions de nadons des de la imposició del feixisme.

I segur que penseu per què us explico tot això, ja que sent la filla de la mà dreta del General ho hauria de trobar normal. Doncs no. Deveu pensar que perquè sóc la filla de Serrano Suñer tinc la vida que qualsevol nen de la meva edat desitjaria. Us puc assegurar que per molt que disposi de tots els objectes materials que vulgui i quan vulgui, jo no sóc feliç. Em sento estancada en un món fictici: la caserna. Els nostres pares ens volen fer creure que el que està succeint a l'altra banda de les parets és completament normal i que és la manera més justa i correcta per fer tirar endavant la societat. Em volen fer creure que tancar a la presó els republicans, afusellar tothom qui s'oposi al règim de Franco i vulgui enfrontar-s'hi, matar persones innocents i robar nens és la cosa més normal del món. Però tots sabem que no. Fins i tot jo, que visc allà on tot semblen flors i violes, on només hi regna la pau, la veritat i la justícia, on la protecció davant de qualsevol incident no em faltarà mai.

Sempre he volgut fugir d'aquest infern. Viure aquí quan penses tot el contrari de la gent que en forma part no és pas fàcil. Em llevo cada dia pensant per què no em deixen sortir-ne, per què no puc ser lliure i triar la vida que vull viure. En comptes d'això, m'obliguen a romandre tancada, sense poder fer res, mentre jo em capfico en els meus pensaments. Pensaments que em diuen que hauria de ser fora a ajudar els innocents que no es mereixen ser tractats d'aquesta manera, nens que han perdut les seves famílies i no saben on anar. Us ho prometo, que sentir-te així no és gens agradable. Sóc una esclava més de l'Espanya d'en Franco, i no puc fer res per evitar-ho.

Cada dia, m'estiro al llit i, mentre contemplo el sostre, reflexiono sobre la vida. Em pregunto contínuament per què m'ha tocat viure aquesta vida. Per què tot i posseir tot el que vull i més, no sóc feliç. Vull ser una noia normal, vull passar les tardes a casa dels amics, sense que m'obliguin a estar cada dia dins el *cuartel*, vull aprendre a ser independent i a valdre'm per mi mateixa, prendre les meves pròpies decisions i ser la responsable dels meus actes. Tinc ganes de marxar, d'abandonar aquesta vida i poder fer el que realment he vingut a fer en aquest món: viure. Però m'ho posen molt difícil. Cada cop que ho penso, m'entra una impotència impossible de controlar.

És per això que ha arribat el moment. Ha arribat l'hora de parar aquesta lluita contra la impossibilitat. He arribat a la conclusió que si no puc ajudar els desfavorits i ajudar a construir una societat millor, la meva missió a la Terra s'ha acabat. I per què seguir lluitant dia a dia sense arribar a aconseguir el meu objectiu? Per què continuar amagant que la vida fora de la caserna no m'importa, quan realment ho abandonaria tot per poder sortir i canviar el món?

És per això que fa uns dies, davant de les poques ganes de viure i de deixar-me consumir pels meus pensaments lentament, vaig prendre una decisió per acabar d'una vegada per totes amb aquesta tortura.

Va resultar la decisió més difícil de la meva vida, però crec que ha valgut la pena. Ja no puc més, així que he decidit marxar. Marxar per sempre i no tornar mai. Espero que al lloc on vagi tot sigui molt millor que aquí, que tingui la vida que sempre havia desitjat tenir i que, desafortunadament, mai vaig poder arribar a gaudir.

Sí, nois, aquesta carta no és una biografia de la meva vida… Sinó la meva carta suïcida.

ESO 4t C

Premi: Viola d'or
Pseudònim: Blau de Prússia
Curs: 4t ESO C
Jana Lüscher

A ritme de vals

La vaig mirar i em va mirar. Una boleta de plata penjava sobre la seva clavícula i reflectia els últims rajos daurats, que penetraven el vidre escalfant el terra de fusta. Somreia, cansada. Una pinça li recollia el cabell ondulat amb una elegància típica d'ella, formant uns rínxols dissimulats al damunt de les orelles i un remolí perfecte que embellia el seu front. Tenia una postura relaxada sobre la banqueta del piano, però semblava que no s'atrevís a tocar-lo. Jo afinava, amb senzillesa, el meu violí, com si no tingués importància. Ens dirigíem algunes paraules entre silencis, amb veu baixa, potser amb por que entrés la professora. Potser amb aquell neguit que sentíem per dir-li que no havíem quedat per assajar. Les dues embolcallades en una bombolla de calma, amb la tendresa del sol que s'acomiada, ella asseguda, jo dreta, una davant de l'altra, amb un bocí de la nostra ànima a les mans, amb vergonya de despullar el nostre cor a través de les notes davant d'un adult.

La porta es va obrir amb un espetec seguit d'un grinyol i em vaig girar. Era la Glòria, la professora. Em va repassar de dalt a baix un parell de vegades i ens va saludar. Després la va repassar a ella, també. Aquella mirada perforadora i de menyspreu, que dedicava als seus alumnes, era terriblement intimidant. Una mera llambregada era el que ens aterria a tots, el que ens feia tan vulnerables. El que ens convertia en nens de parvulari a qui desemmascaren una mentida i es ruboritzen davant les paraules de càstig de la mestra.

Ens va escoltar un cop i un altre, fins que va haver trobat prou errors com per deixar-los anar d'una tirada. Llavors, amb veu alta i pausada, va anar repassant cada nota equivocada, cada silenci que ens havíem menjat, cada moment en què havíem tocat el que posava a la partitura sense transmetre res. El seu missatge desmoralitzador, recobert amb paraules tranquil·les, anava ocupant la nostra ment i amb una lentitud frisosa ens destrossava el cor.

Un cansament sobtat em va inundar i la meva imaginació em va transportar a una cambra espaiosa i bonica. Les rajoles del terra formaven un mosaic amb reflexos dels llums d'aranya. Gairebé estava sola. Un noi acabava de prendre'm la mà i m'acompanyava al centre de la pista. Un cos corpulent s'amagava sota el frac negre i uns ulls atents m'observaven, enmig d'un somriure enorme i un posat d'inseguretat. De lluny, molt lluny, se sentia l'inici d'un vals anglès que ens va anar portant a un estat d'hipnotització profunda. Donàvem voltes amb moviments lents però constants. Jo no sabia on havia après a ballar d'aquella manera, però a poc a poc anava adquirint seguretat amb mi mateixa i confiança amb la meva parella de ball. Ens balancejàvem d'esquerra a dreta i les flames de les espelmes ens imitaven, seguint el ritme ternari de l'orquestra, encara distant. Ell s'apropava a mi, em feia fer un gir sencer, ens miràvem amb foc a les parpelles, ens tocàvem amb gel als dits. La melodia es feia cada vegada més propera i més intensa, primer amb delicadesa, després amb amargor. El so era més i més insistent. Semblava que un exèrcit de notes se'ns tirés al damunt amb passes llargues i piqués amb força en la primera de cada tres. «UN – dos – tres, UN – dos – tres» ressonava dins el meu cap i el cor se m'accelerava a aquesta velocitat. Vaig aclucar els ulls per concentrar-me i evadir-me d'aquell ritme tan feridor. Una veu em va xiuxiuejar el meu nom dins l'orella i un calfred em va agitar les venes. La veu es va repetir unes quantes vegades amb flonjor i, mica en mica, es va convertir en un so penetrant i odiós. L'alè a la meva pell provocava repugnància. «MÒ – ni – ca, MÒ – ni – ca» deia la veu com si recités tresets perpetus. Allò que al començament m'havia pogut semblar un vals, com una cançó de bressol, potser, havia esdevingut insuportable com el «clic – clic» d'un bolígraf o el «tic – tac» incessant d'un rellotge.

Vaig parpellejar i un badall em va entelar la vista amb dues llàgrimes. La mirada de la professora em tornava a travessar com una fletxa gelada. Semblava que busqués la resposta a mil preguntes en les meves neurones.
O bé m'havia adormit a classe de cambra o bé havia viatjat a través de la meva poderosa imaginació. No ho sabia del cert. Però sabia que la realitat sempre és pitjor que la imaginació.

ESO 4t C

Pseudònim: Lluna
Curs: 4t ESO C
Adriana Garcia

Aissa

Avui emprenc un viatge que probablement farà canviar la meva vida radicalment. Ara és el moment de deixar totes les meves pors enrere i fer el pas definitiu. Kènia m'espera, una nova oportunitat em crida i sento que aquesta sí que és la correcta, la que m'aportarà coses bones en un futur.

M'acomiado de la meva família que, amb llàgrimes als ulls, em diuen l'últim adéu abans de marxar. M'omplo de força i valentia i pujo a l'avió, amb moltes inseguretats però també amb molta il·lusió.

Després de tantes hores a l'avió arribo cansada i el primer que faig és anar a l'allotjament on em tocarà viure durant aquests cinc mesos. L'únic que penso quan hi arribo és que desitjo que passi ràpid, que viure aquí sola em costarà, i molt, estaré incomunicada de tothom i seran circumstàncies molt dures, però haig de deixar de pensar en les coses negatives i viure cada dia amb ganes, ja que aquesta experiència l'he escollida jo, i que hi he anat per fer el que realment m'agrada, ajudar els més necessitats.

Els cinc primers dies han set molt durs, adaptar-me a tot això és realment molt difícil, m'he sentit molt sola i no he parat de pensar en tot el que he deixat enrere per venir aquí. No sé si he escollit el camí correcte, però ja no puc tornar, l'únic que espero a partir d'ara és que les coses millorin.

Avui coneixeré els meus primers companys, la Natàlia i en Marc. En tinc moltíssimes ganes perquè ells ja porten aquí dos mesos i segur que m'ajudaran a adaptar-me i m'acolliran molt bé. També aniré a l'hospital on treballaré aquests cinc mesos següents. Sento que avui les coses canviaran, que tornaré a recuperar la il·lusió per estar aquí, i que tot això tindrà un sentit.

S'obre la porta d'una camioneta i, de seguida, veig una noia esvelta com surt de dins. Porta els cabells recollits amb un monyo alt, i un somriure gran i brillant a la cara. Tot just sortir es presenta, em fa dos petons i comencem a parlar. Em diu que em veu molt nerviosa, que em relaxi, que les coses no són tan difícils com semblen i que, a poc a poc, tothom és capaç d'adaptar-se a una vida senzilla i sense comoditats.

Ja fa dos mesos que sóc aquí i, veritablement, les coses han millorat. Cada dia vaig a l'hospital de Kènia on ajudo a totes les persones que arriben amb l'esperança que algú els ajudi a sobreviure un dia més. Gent que passa fam, embarassades a punt de donar a llum, nens i adults amb malalties, i pocs recursos per seguir endavant. Això sí, la gent és molt agraïda, amb un sol somriure ja els millores el dia, i això és el que a mi em fa realment feliç.

Cada cop s'apropa més el dia de marxar, falten dues setmanes i no vull ni pensar-hi. A Barcelona, la meva família i els meus amics sé que es moren de ganes que torni, però separar-me de la gent que he conegut aquí se'm fa molt difícil. Tothom és molt especial, però sobretot l'Aissa, una nena que es va quedar òrfena pocs dies després que jo arribés, la qual cosa va provocar un canvi en l'expressió de la seva cara. Per això, un dels meus objectius durant aquests cinc mesos ha estat fer-la el més feliç possible, perquè ella només és una nena innocent, sense cap culpa de viure en aquestes circumstàncies.

BAT 1r A

Pseudònim: Angelina
Curs: 1r Batxillerat C
Maholy Espinoza

Horitzó perdut

A la vora, dret està, contemplant la blavor de la mar,
blavor i brillantor reflectits en aquells bells estels;
bells estels que desprenen pluja,
pluja amb gust de sal.

Descalç amb la mirada perduda,
captivat pel crepuscle, mentre la llum s'allarga.
Melodies dels aletejos de les gavines
i la brisa acariciant el seu rostre.

Camí de fusta que llueix la bella mar,
s'hi encamina i petjades va deixant.
Res l'aturarà, el camí és llarg,
alguna cosa trobarà per lloar.

Núvols com cotons que naveguen per la mar,
en perceben els bells estels només.
I res aquí i res allà.
On ets, horitzó?

Els cotons s'esvaeixen;
i el cel, com robins, rellueix.
El temps passa volant, però no s'aturarà,
on vol anar a parar? El sol s'està amagant.

Envoltat per la foscor;
gèlida nit, galtes glaçades.
Veu venir onades, però, ai, quines onades!
Braves i apassionades.

Acariciat per la fredor de la nit,
colpejat per les braves onades,
Il·luminat per la llum de la lluna,
ja és mitjanit.

I com plouen aquells bells estels,
que inunden els seus pètals perfumats.
Mentre el tambor deixa de sonar,
on ets, horitzó? Deixa anar.

BAT 1r A

Pseudònim: Sirius
Curs: 1r Batxillerat C
Alba Mataró

Lesbos

Estimada mare,
Desitjo que estiguis bé. L'únic que voldria en aquest moment és tornar a casa, poder-te abraçar i dir-te com t'estimo. Ara mateix em trobo tancat en una habitació petita, solitària, les parets són blanques i despintades, i només hi ha un llit i una finestra amb barrots que dóna a un pati interior. No veig el cel, ni la pluja, ni els ocells. Potser pensen que estic boig. No és culpa meva!

Des que vaig arribar a Lesbos aquest setembre, he vist coses que no oblidaré mai. El meu voluntariat a la costa grega em deixarà petjada la resta de la meva vida. He pogut col·laborar en les tasques de salvament que es fan a les platges quan arriben les pasteres amb refugiats sirians. Fugen de la guerra, d'un país on no queda res. Estava disposat a ajudar-los.

A l'illa, el nostre equip cobria 17 quilòmetres de costa per terra i per mar. Arribaven vint pasteres al dia amb una cinquantena de persones en cada una d'elles. Hi havia tant nens com adults. Arribaven amb salvavides, apinyats l'un damunt de l'altre, però alguns no ho aconseguien, perdien la vida pel camí, ofegats, morts de fred, malalts i desnodrits.

Encara tinc fotografiades a la retina les seves cares de por, el desconcert d'alguns, la felicitat dels altres, la misèria humana. No he pogut comptar tota la gent que he ajudat al llarg d'aquest temps, ni els que s'han quedat pel camí, només sé que són milers. Milers de vides i històries que han passat per les meves mans i les dels meus companys. I ara no em queda res, em sento buit. No hi ha dia que no ho somniï, que no em desperti a la nit amb el cos amarat de suor i una profunda tempesta al cap. No sé perquè ho vaig fer, però ho vaig fer.

En Samir i el seu fill fugien de la guerra com d'altres tantes famílies, havien perdut l'esposa i mare pel camí. La Sofia, companya de MSF (Metges sense Fronteres) i jo els estàvem donant mantes i beguda, el petit plorava desconsoladament, tenia els llavis de color blau. Enmig d'aquells plors una filera de furgonetes de la policia grega van irrompre a la costa. Les sirenes dels vehicles trencaven la fredor de la nit. A pocs metres de nosaltres, alguns refugiats havien començat una baralla amb la policia, i llençaven pedres contra les furgonetes. Sabien que d'aquí a poques hores serien repatriats. Les dones sanglotaven i protegien les criatures sota els seus braços, amb les poques forces que els quedaven. Homes armats van baixar dels vehicles i sense intercanviar paraula els van començar a llençar gasos lacrimògens per impedir que avancessin. El soroll es feia ensordidor.

Una de les bombes de gas va anar a parar als peus del fill d'en Samir, i aquest va deixar de plorar. Recordo poca cosa més, només la ràbia, la impotència, el fum a la cara i la imatge d'una pedra a la mà.

Em vaig despertar a la presó, acusat de matar un policia. Segons els testimonis, li vaig llençar la maleïda pedra al cap, no anava protegit. La meva pedra no era contra ell, era contra la injustícia. Ara espero que m'assignin un advocat, però em sembla que tinc poques possibilitats. Sóc un estranger i ara aquí les coses són molt complicades.

La solitud del «zulo» m'ha permès pensar en moltes coses. De quina banda estic? De la gent que arriba buscant un futur per a ells i les seves famílies, o dels governs que sense pietat són capaços de tornar-los a l'holocaust?

No ho sé! Potser tornaria a tirar la pedra.

T'estimo mare, i et trobo a faltar. Passi el que passi, això no canviarà mai.

Pau

BAT 1r C

Pseudònim: Bombeta
Curs: 1r Batxillerat C
Sara Oliver

Res

Entro a l'edifici a pas accelerat. Tinc la roba humida a causa de la pluja. El contacte de la samarreta freda amb la pell fa que un calfred em recorri l'esquena i, involuntàriament, recordo aquell dia de juny.

Semblava un dia qualsevol però no ho era. Plovia, però no com normalment. Em van despertar les botzines del trànsit del carrer, com cada dia, però sonaven diferent. Aquell dia no era com la resta. Almenys no per mi. Aquell dia la meva àvia no em va reconèixer.

Aquell dimarts de mitjans de juny em vaig llevar amb el peu esquerre. Literalment. No sé si això és un fet transcendent però el fet és que ho vaig fer. Recordo que vaig arribar a casa l'àvia amb la roba un pèl humida per les quatre gotes que queien a aquelles hores del matí. «Segur que l'àvia s'escandalitzarà i em dirà que agafaré una pulmonia anant així pel carrer», vaig pensar mentre un somriure inconscient se'm dibuixava als llavis. La seva cuidadora em va obrir la porta però fins i tot això ho vaig trobar diferent. No em va saludar cordialment com ho acostumava a fer, sinó que no em va mirar igual que les altres vegades. Em va mirar com mira la gent del poble a una persona el dia després del funeral d'un familiar. Em va mirar amb cara de compassió. «Tant de bo et conegui», vaig sentir-li dir en veu baixa. «Què diu aquesta» ,recordo que vaig pensar. Vaig obviar el comentari i vaig entrar al menjador. Cada vegada estava tot més ple de paperets. «Pressionar aquest botó perquè s'obri la porta», recordo que vaig llegir en un d'enganxat al microones. L'àvia estava asseguda al sofà amb la televisió encesa tot i que no l'estava mirant. En veure'm em va saludar. Em va saludar amablement però era una salutació freda. Em va saludar com se saluden dues persones que entren al mateix ascensor en un determinat moment. De seguida em vaig adonar que no em reconeixia. Em va parlar de temes trivials però no em va fer cap pregunta personal. No em reconeixia. Per la meva pròpia àvia era una desconeguda. Vaig tancar els punys i vaig fer el cor fort per intentar no plorar davant seu, tot i que alguna llàgrima se'm va escapar inevitablement. Mai havia desitjat tant poder tornar enrere en el temps. Poder tornar a tenir un conversa amb ella. Poder tornar a parlar amb la meva àvia, la meva companya, la meva còmplice, la meva millor amiga. «Aquesta dona», em va dir referint-se a la cuidadora, «em va robar el moneder». Suposo que era més fàcil pensar que li havien robat el moneder que no pas que l'havia perdut, així que no la vaig contradir.

Recordo cada petit detall d'aquell dia com si fos ahir. Hi penso mentre entro a l'edifici a pas accelerat. Tinc la roba humida a causa de la pluja. El contacte de la samarreta freda amb la pell fa que un calfred em recorri l'esquena. A mesura que avanço pel passadís les infermeres em miren i em saluden cordialment. Jo les responc amb un somriure forçat. Després de travessar la sala d'estar arribo a la seva habitació. Podria fer aquest recorregut de memòria. De memòria. És irònic. «Que tingui un bon dia, que tingui un bon dia» demano abans d'entrar vés a saber a qui. La veig i somric. Està asseguda de cara a la finestra amb la mirada perduda. No em diu res, però jo m'assec al seu costat i li agafo la mà. Com cada dia. Potser ni ho nota però estic segura que així no se sent tan desorientada. Ens passem les tardes així, fent-nos companyia l'una a l'altra. Encara que sembli estrany, els pitjors moments són els moments de lucidesa. Quan s'adona que realment no es recorda del meu nom i es posa a plorar, quan és conscient del seu problema… és dur.

Ella acostumava a dir que «ser» sense memòria és com no ser. Que nosaltres quan ens sentim perduts, quan no sabem on anem només ens cal tornar enrere, passejar-nos uns instants pel passat, ordenar tots els records i així arribar a entendre qui som ara i com volem ser en un futur. Però què passa quan aquests records no hi són? Què passa si quan intentes tornar enrere descobreixes que tot allò s'ha esborrat? Que tot el que havies construït fins ara, ha desaparegut? És com si no fossis. No et queda res. Res.

BAT 1r C

Pseudònim: Coco
Curs: 1r Batxillerat C
Carla Pratdesaba

La última mirada

Sota els peus,
la cançó eterna sona més forta que mai,
el murmuri constant es fa eixordador.
L'aigua xoca amb força i lluny de cansar-se
torna, incessable.

Sota els peus
la font del món el crida
la seva grandesa és admirable,
temeraris aquells que s'hi aventuren
ignorant els perills emergents.

Sota els peus,
una manta blava tapa la verdadera vida,
sota aquests llençols moguts pel vent hi ha esperança
hi ha el nou inici i la fi del patiment.
Aquest pensament l'espanta.

Sota els peus,
ara ho veu clar
l'instint el vol fer saltar, la raó li manté els peus a terra
eterna disputa, raó i instint
i coneixem la veritat més sagrada: estem dominats per
l'instint.

Sota els peus
Veu la fi del patiment, l'instint s'apodera del seu cor.
Els peus deixen de tocar el terra,
lluny de tenir por, tanca els ulls
cau, i lliure admira per última vegada el mar.

BAT 2n A

Pseudònim: Ismeno
Curs: 2n Batxillerat A
Guillem Pinyol

Fi d'etapa

L'ordre va ser directa: un cop de veu sec provinent de la carpa dels delegats de la cursa: «vostè, vingui». Aquelles paraules van ser suficients perquè, juntament amb el cansament, poguessin paralitzar-lo, deixar el seu cos ja inert en una ànsia perible. Finalment, va poder sortir de la crisi i emprendre una direcció. Després de ser jutjat per tothom en el seu camí cap als dirigents, els botxins del ciclisme li van proporcionar un destí per a la prova.
Era a la sala d'espera, un espai improvisat en una carpa de color ocre descolorida que el fort vent avivava. Es va col·locar, des d'un principi, en un racó discret, amb la intenció de no ser objecte de les mirades acusadores dels companys de professió que pentinaven la zona dels «escollits».

Va començar el tic: un per un, els dits de les mans van iniciar una sèrie de moviments, com si es tractés d'un titellaire. Era un procés incontrolable que imposava el camí cap a l'inevitable enfonsament moral.

Es va concentrar en una eterna gota de suor que regalimava per la part més tensa del seu front. Intentava visualitzar-la: aquella càlida sensació, com si aquell líquid excretat hagués estat enviat allà per calmar-lo. Però el vent el va trair; una ràfega que significava tornar a la situació inicial, la gota el va abandonar. Tornava a estar sol.

Va intentar racionalitzar la posició en què estava en aquell moment. Significava aquell control el suspens de la seva vida esportiva, i potser, per conseqüència, també social? Com havia arribat una jove promesa com ell al pitjor final per a un esportista? Les preguntes només van servir per alimentar la intensa culpabilitat que sentia cremar dins seu.

Una petita pastilla, que resulta ser el gran problema... una insignificant transfusió, que significava llavors la seva fi; una punxada indolora, que és el perpetu dolor que el turmentarà. Les conseqüències inevitables d'una conducta influenciada per l'entrenador, el mestre, l'exemple que dibuixava aquell camí que semblava perfecte i acabava de la pitjor, per no dir l'única, de les maneres. La ment era ara la seva enemiga; no hi havia pensament tranquil·litzador, tota reflexió era pessimista, destructiva.

Un sospir profund va semblar ser el desencadenant d'un curt, però dolorós, llagrimeig. El final va arribar amb un rostre de decepció combinat encara amb menyspreu. Quatre passes curtes i indecises en direcció al condemnat van ser suficients per trencar la dèbil barrera de valentia que suportava els plors que ja l'havien vençut recentment. Aquell instant amarg va suposar l'inici d'una pluja de precs pel perdó, el reconeixement de la culpabilitat ja havia penetrat el ciclista. Amb l'incert propòsit d'aixecar-se, va aconseguir abandonar la que va ser la presó per l'indefugible final a què es va enfrontar.

BAT 2n B

Premi: Englantina d'or
Pseudònim: Jude
Curs: 2n Batxillerat B
Paula Molas

"Sum"

Sóc. Sóc per no ser,
sóc per marxar, per viure, per fugir.

Sóc. Sóc demà,
un migdia, un descans, un instant.

Ho sóc tot quan no sóc res
i sento l'anhel de vida bategar dins meu.

Penso. Penso que sóc quan tot s'esvaeix
i la vida que m'inunda el rostre desapareix.

I si no sóc? I si tot és un somni minuciós
que em provoca amb deliri el desig de ser?

Sóc, sé que sóc per no ser,
per sentir, per palpar, caminar i morir.

BAT 2n B

Pseudònim: Epojé
Curs: 2n Batxillerat B
Irene Crivillés

Impotència

Instants breus
mirades perdudes
imatges de desconcert
mirades obscures.

Camins sense sortida
fronteres d'acer
pluja, fred, vent.
D'on vénen els refugiats?
De Síria?
De Turquia?
De l'Iran?

Arraulits als camps
esperant l'esperança
lluitant la batalla
d'uns somnis sense guerres.

Plor, fam, injustícia
polítics cecs
davant d'un país
mort, nu, indecís.

BAT 2n C

Pseudònim: Cybee
Curs: 2n Batxillerat C
Cristina Verdaguer

Avi

Vaixell de vella estructura,
com has pogut aguantar
tants anys de tanta aventura
navegant per mar enllà?

Amb paciència, capità,
el vaixell has dirigit.
Sempre l'has sabut guiar
fins a la darrera nit.

Has trobat un navegant
que t'ha fet sempre costat,
per poder seguir endavant
amb un ànim renovat.

Cada cop són més les mans
que l'esforç han aportat.
Ja som vint els tripulants
que al vaixell hem embarcat!

Si fa fred, si fa calor,
si fa sol o neva o plou,
junta la tripulació
el més gran dels vaixells mou.

El Camp Nou hem visitat,
El Liceu i Montserrat,
el drac del llac hem trobat
i a Lurdes també hem anat.

Tots els mars hem navegat
fent parada a cada port.
Quan a casa hem tornat
n'hem fet, del camí, un record.

Capità, ara ens has deixat,
no queda el timó vacant:
La nau que tu has tripulat
la farem seguir endavant.